

TIPOIA

&

TZIPOIA

C O M P L E X U L M U Z E A L A R A D
F U N D A Ţ I A P I C T O R A L E X A N D R U Ţ I P O I A

Destine artistice
Artistic Destinies

A L E X A N D R U
Ţ I P O I A
&
G E O R G E
T Z I P O I A

Aripi și Stele
(documente ale existenței)
Wings and Stars
(documents of existence)

Complexul Muzeal Arad – România
4 octombrie – 28 octombrie 2007

DE ZITSA

Concepția expoziției & macheta grafică a catalogului: George Tzipoia; Complexul Muzeal Arad: Adriana Pantazi, muzeograf
Reproduceri color și alb-megru: Ernani Orcorte, Torino, Italia & Monique Bernaz, Geneva, Elveția
Tehnoredactare computerizată: N. Daniel
Texte de prezentare: profesor Marisa Vescovo, Torino, Italia & George Tzipoia
Traducerea textelor: italiană – română Vlad Ranetescu; română – engleză: Lavinia Obăgîlă

Autor & Realizator: George Tzipoia
© copyright – George Tzipoia, București, România 2007

Vision of the exhibition and graphics of the catalogue: George Tzipoia; The Museum and Art Gallery - Arad: Adriana Pantazi, curator
Colored and black-and-white copies: Ernani Orcorte, Torino, Italy & Monique Bernaz, Geneva, Switzerland
Layout: N. Daniel
Presentation text: Professor Maria Vescovo, Torino, Italy & George Tzipoia
Texts translation: Italian – Romanian: Vlad Ranetescu; Romanian – English: Lavinia Obagila
Author & producer: George Tzipoia
© 2007 – George Tzipoia, Bucharest, Romania

Complexul Muzeal Arad
The Museum and Art Gallery - Arad

Expoziția Destine artistice: **ȚIPOIA & TZIPOIA**, a fost organizată cu sprijinul **Fundației Pictor Alexandru Țipoia**.

Muzeul de Artă Arad, aduce mulțumiri președintelui său, pictorul George Tzipoia, pentru împrumutul lucrărilor prezentate în expoziție și pentru materialul documentar pus la dispoziție Muzeului pentru organizarea acestei manifestări.

Ansamblul lucrărilor prezentate în actuala expoziție aparține familiei pictorului George Tzipoia.

Artistic Destinies Exhibition: **TIPOIA & TZIPOIA** was organized with the support of the **Alexandru Tipoia Foundation**.

The Museum of Art – Arad would like to thank to its executive, painter George Tzipoia for lending materials for the exhibition and for the documentary materials offered to the Museum to organize this event.

The exhibited works belong to George Tzipoia family collection.

Alexandru Țipoia la Geneva, 1992, în fața broderiei sale, Ștefan cel Mare (1957)
Alexandru Țipoia - Geneva, 1992, In front of his embroidery, Steven the Great (1957)

ALEXANDRU ȚIPOIA

- Un pilon spiritual al Artei Românești

Simfonia Fantastica a operei

- un document al existenței

Nu cunosc în pictura românească un artist al generației lui Alexandru Țipoia care să fi avut o deschidere atât de mare a viziunii artistice, capabil să domine un orizont atât de vast, de la figurativ la abstract, cu aceeași ușurință, profunzime și pasiune, și care să fi creat o operă fundamentală în tot acest flux al manifestărilor creatoare.

Contemporan cu Ciucurencu (n. 1903), cu Baba (n. 1906), cu Țuculescu (n. 1910), Alexandru Țipoia (n. 1914), este, în ordinea vârstei, al patrulea pilon spiritual al artei românești care susține "arhitectura imaginii" secolului XX.

Opera lui Alexandru Țipoia, a fost orchestrată ca o simfonie. Complexă prin neliniști și soluții creatoare neori simultan complementare și contradictorii, contrapunctică prin construcție spirituală, senină prin exprimare plastică totdeauna adecvată temei, cu un rafinament intelectual al exprimării elevat, aristocratic, de la creier la mână procesul de creație trecând prin nenumărate rafinate filtre cultural-artistice, ea s-a alcătuit de la sine într-un univers aparte, inconfundabil, de o rară frumusețe.

Dar din nefericire, o operă complexă, atunci când este insuficient prezentată, puțin mediatizată și analizată, rămâne întotdeauna puțin cunoscută și rău cunoscută.

Trebuie deci vorbit, cu prilejul acestei expoziții, cu precădere de **Operă în ansamblul ei, de creația totală, de o viață, de anvergura operei, care este considerabilă** și care nu este cunoscută corespunzător nici măcar de „specialiști”, iar nu de o lucrare sau alta, de o anumite serie de lucrări mai cunoscute, de o epocă sau alta, mai mult sau mai puțin știută.

Este deasemeni adevărat, că în cazul unor artiști, considerați totuși mari, cunoscându-le câteva lucrări, le cunoaște întreaga creație, de o viață. Nu mai au nimic de spus, de adăogat. Și-au dat întreaga măsură în câteva

ALEXANDRU ȚIPOIA

- a master spirit of the romanian art

The Phantastic Symphony of the opera

- a document of existence

Never have I met in the Romanian painting an artist of Alexandru Țipoia's generation with such a wide perspective of the artistic vision, able to master so vast a horizon, from the figurative to the abstract, with the same leisure, profoundness and passion and who had created a fundamental work in this stream of his creative process.

A contemporary of Ciucurencu (born 1903), Baba (born 1906), Țuculescu (born 1910), Alexandru Țipoia (born 1914), is chronologically, the fourth spiritual landmark of Romanian art supporting 'the architecture of the image' of the XXth century.

The work of Alexandru Țipoia was symphonically orchestrated. Its complexity originates in the creative solutions and apprehensions, sometimes simultaneously contradictory and complementary; it is counterpointed in its spiritual texture, serene in its artistic expression, always appropriate to the theme, and characterized by an elevated, aristocratic, intellectual refinement of expression; the creative process was culturally and artistically filtered while transmitted from brain to brush; the artistic work generates a particular unmistakable realm of a spare beauty.

But unfortunately, a complex work, when scarcely publicized and analyzed rests almost unknown or inappropriately known.

We have to speak in this case **about the work as a whole, about a life, about the scope of the work, which is actually considerable** and which is not thoroughly known even by the connoisseurs; we do not have to speak about a particular work or another, about a better known series, about a period or another, more or less known.

It is also true that as far as some great artists are concerned, if you are familiar with some of their works, you become familiar with their entire, lifetime creation. That is all

Portretul bunicii, 1935
ulei pe pânză lipită pe lemn, 50 x 42 cm
colecția familiei artistului

Grandmother's Portrait, 1935
Oil on canvas; stuck on wood, 50 x 42 cm
The artist's family collection

Turci la Balcic (1940)
ulei pe pânză, 67 x 80 cm
colecția familiei artistului

Turks in Balcic, 1940
Oil on canvas, 67 x 80 cm
The artist's family collection

lucrări, urmând ca toată viața să se repete la infinit, producând și nu creind, aplicând cu conștiințiozitate și perseverență propria formulă, propria „descoperire”, pe care o denumim deseori „stil”, fără să fie. Nu este cazul lui Alexandru Țipoia care s-a înnoit continuu pe parcursul vieții sale, derutând uneori critica de specialitate, derutând publicul și pe toți cei ce nu l-au putut urma.

Vedem că ceea ce se vehiculează în publicul larg nu este decât poigھیța, imaginea ștearsă, epiderma goală de carne, fără esențe, fără adâncurile care conțin total și iremediabil, sensul și motivația existențială a operei.

Faptul de-a nu se fi organizat până acum decât o singură retrospectivă, la Muzeul Național de Artă, care de altfel a ținut și foarte puțin timp, n-a putut prezenta suficient multiplele aspecte ale artei pictorului, privând publicul, și așa grăbit și superficial să ia act de vastitatea cercetării sale plastice.

Trebuie deasemeni amintit că înainte de revoluția din 1989, Alexandru Țipoia nu a avut nici o lucrare în expunere, în Galeria Națională a Muzeului de Artă al României, iar astăzi, opera lui Țipoia, este reprezentată la muzeu **doar cu o singură lucrare**, un peisaj din 1941 (cumpărată de

they have to say. They gave everything in a few works of art, and they continue by repeating themselves along their entire life. They produce, but not create, diligently apply their own formula, their own “mark”, which we sometimes call “style”, though it is not. This is not the situation of Alexandru Țipoia, who continuously renewed himself throughout his life, misguiding the connoisseurs, the public and all those who were not able to follow him.

We can grasp that it is the shell which is talked about, the blurred image, the skin without flesh, without essence, without the depths that wholly contain the meaning and the existential reason of his work of art.

The one and only and besides, briefly lasting retrospective at the National Museum of Art could not possibly inform the public, usually hurriedly skimming over the artist’s paintings, about the amplitude of his artistic research.

Mention should be relevantly made here, that Alexandru Țipoia had no work exhibited in the National Gallery of the Romanian Museum of Art before the 1989 revolution, while nowadays he is represented by **one work alone** – a 1941 landscape bought by the museum from a

Natură moartă cu rășniță de piper
1965, ulei pe pânză, 50 x 80 cm
Colecția Muzeului Național
de Artă al României

Still Life with Pepper Resin, 1965
Oil on canvas, 50 x 80 cm
The collection of the Romanian
National Museum of Art

Trei arlechini muzicali, 1974
ulei pe pânză, 76,5 x 94 cm
colecția familiei artistului

Three Musical Harlequins
Oil on Canvas, 76 x 94 cm
The artist's family collection

muzeu în acel an, dintr-o expoziție personală a artistului), pe când pictorul avea 27 de ani! Ce poate reprezenta o singură lucrare, fie ea și o capodoperă, atunci când este vorba de un mare artist, a cărui vastă cercetare plastică a umplut a doua parte a secolului XX?. Este, pentru a face o comparație, ca și cum Muzeul de Artă din Paris ar expune doar o singură lucrare de Picasso, din perioada sa bleu. Restul, nimic. (Nu este deloc întâmplătoare comparația Picasso - Ţipoia, căci în spațiul artelor plastice românești, nici un artist al generației sale n-a avut o cercetare de o asemenea anvergură, păstrând desigur proporțiile între Culturi, condiții istorice, precum și sensul bunului simț). Vedem încă odată că noi, în România, nu știm să ne onorăm artiștii de excepție, că trecem pe lângă valori artistice esențiale „legați la ochi”, fără măcar să le bănuim importanța.

Astăzi, la 16 ani de la abolirea dictaturii comuniste, moștenim în continuare vechea mentalitate, rezultat al manipulărilor politice, artiștii trebuie în continuare să suporte vicisitudinile trecutului. Lucrul acesta aduce un enorm prejudiciu Artei, care este o fațetă a spiritualității

personal exhibition of the artist in the same year. What could one and only painting mean, even though a work of art, in the case of a great artist whose vast artistic research work lasted for the whole latter part of the XXth century? It is (to make a comparison) as if the Museum of Art in Paris exhibited just one work of Picasso, from his blue period. Nothing else about the rest (The comparison Picasso – Ţipoia is not meaningless at all, because within the Romanian artistic area, no artist of his generation had made such a profound research. When we say this, we take into consideration the proportions between the two cultures, the historical background and the dictates of the common sense). It is one more occasion to deplore the fact that in this country, we, Romanians, overlook honoring our noteworthy artists, we “blindly” ignore them, not even faintly grasping their eminence.

Today, 16 years after the communist dictatorship was abolished, we still have the old mentality as a result of the political manoeuvres; the artists still have to confront the painful remains of the past. This enormously impairs Art, as

românești, una din cele mai autentice și perene. Iată deci ceea ce contribuie la necunoașterea propriei noastre arte și la confuzie prin indiferență și iresponsabilitate.

Despre Alexandru Țipoia s-a scris și s-a vorbit mai mult și mai serios, mai profesionist și mai la obiect, în anii săi de tinerețe, înainte de instalarea în forță a comunismului la putere. După 1993, anul morții sale la Geneva, odată cu efortul meu de a-i pune în valoare opera, - preluând o sarcină care ar fi aparținut de drept Ministerului Culturii - creind Fundația Pictor Alexandru Țipoia, interesul pentru arta sa a crescut simțitor. Expoziția sa retrospectivă de la Muzeul Național de Artă al României, din 1998, a fost o încununare a unui efort îndelungat, căci trebuie aici reamintit că lui Alexandru Țipoia i s-a refuzat sub comunism orice retrospectivă, în ciuda nenumăratelor sale insistențe și a numeroaselor false promisiuni ale directorului de atunci al Muzeului, Alexandru Cebuc.

Este momentul să amintesc ca arta pictorului reprezintă o verigă importantă în lanțul artelor plastice românești, a spiritualității lor. Opera sa face nu numai legătura între generația anterioară, reprezentată de artiști precum Ghiță, Catargi, Ciucurencu, Baba, Țuculescu și cea a mai tinerilor săi confrati: Cojan, Paul Gherasim, Pacea, Gheorghiu, Niculiu, Ion Bitzan, Ion Nicodim, Marin Gherasim, Bernea, etc, dar lucru mai important, ea face **o legătură de substanță plastică, de cercetare unică și inconfundabilă, care n-a mai existat până la el și nici după el.** Alexandru Țipoia, este ultimul „clasic-modern” al generației sale, legând două lumi contrare, una apusă și alta în devenire, cu tot zbciumul și angoasa nașterii acestor vremuri. Artă lui reprezintă, prin excelență, seismograful „conștiinței trăirilor”, materializarea vibrațiilor unui spirit neliniștit, chinuit și traumatizat de condițiile politico-istorice prin care trecea România, și care lui, spre deosebire de mulți alții, i-au fost potrivnice. Asupra acestui aspect trebuie insistat căci un studiu aprofundat ar trebui să pună în lumină toate aceste aspecte, necunoscute, ale artei pictorului.

În 1997, cerându-i lui Florin Niculiu, unul din puținii prieteni intimi, care-l iubea și aprecia fără rezerve pe Al. Țipoia, un text pentru albumul monografic al artistului, la care lucram, acesta scria printre altele: “Opera sa este un material deosebit de bogat pentru o îndelungată exegeză ce ar pasiona un critic de artă, ori, mai bine, un eseist negrăbit, dimpotrivă, dispus să zăbovească asupra ei, pentru a obține un rod rar”.

part of the Romanian spiritual life, maybe one of the most authentic and everlasting. The aspect contributes to our ignorance of our own national art and to confusion by indifference and irresponsibility.

Alexandru Țipoia was more professionally, seriously and thoroughly spoken about in his youth, before the communist regime forcibly came to power. After 1993, the year of his death in Geneva, along with my effort to make his work known (taking over a task which should have been incumbent on the Ministry of Culture) by creating The Țipoia Foundation, the interest in his art visibly increased. His retrospective exhibition at the National Museum of Art in 1998 rewarded a long effort, because we should remark here that Alexandru Țipoia was refused any retrospective under the communist regime, in spite of his numerous requests and false promises from Alexandru Cebuc, the Museum's Executive in those times.

It seems to me the time to remind you that the painter's art represents a main ring in the chain of Romanian art and spirituality. His work does not only bridge over between the previous generation, represented by artists like Ghiata, Catargi, Ciucurencu, Baba, Tuculescu, and the one of the younger artists: Cojan, Paul Gherasim, Pacea, Gheorghiu, Niculiu, Ion Bitzan, Ion Nicodim, Marin Gherasim, Bernea, etc. What really matters here is the fact **that the link has an artistic essence, it is a link of unique and unmistakable research never to be found before or after him.** Alexandru Țipoia is “**the last modern classicist**” of his generation, linking two opposite worlds, one gone, the other burgeoning, despite all the tumult and the anxiety characterizing the coming into being of this epoch. His art preeminently stands for a seismograph of “the awareness of one's experiences”, it substantiates the vibrations of an anguished spirit, tormented, traumatized by the historical political context in Romania in those days, which were inimical to himself, if not to others. This aspect should be insisted on, because only a thorough study could enlighten all these unknown features of the painter's art.

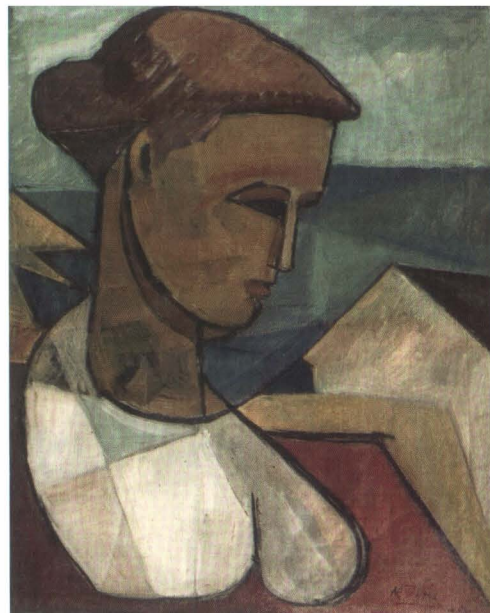
In 1997 I asked Florin Niculiu, one of his few intimate friends who loved and really appreciated Alexandru Țipoia unreservedly, for a text for the monograph album I was preparing and here is what he wrote: “His work is an extremely rich material for a great exegesis which would interest any critic; or better said, an hurried essayist inclined to linger on it so as to obtain a rare and precious fruit.”

Atelierul de croitorie, Roma, 1946
ulei pe carton, 42 x 49,5 cm
colecția familiei artistului

At the Tailor's, Rome, 1946
Oil on cardboard, 42 x 49,5 cm
The artist's family collection

Femeia și marea, 1959
ulei pe pânză, 34,5 x 42 cm
colecția familiei artistului

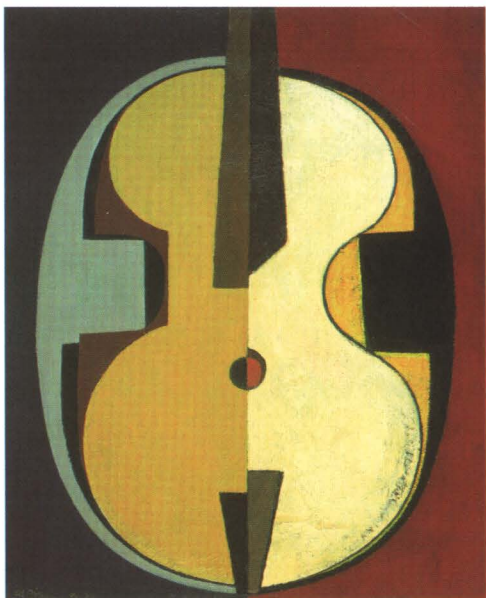
The Woman and the Sea, 1959
Oil on canvas, 34,5 x 42 cm
The artist's family collection

Pereche de țărani cu vase pe cap (1969)
ulei pe pânză, 64,5 x 54,5 cm
colecția familiei artistului

Peasants Carrying Jugs on Their Heads, 1969
Oil on canvas, 64,5 x 54,5 cm
The artist's family collection

În afară de ce, în linii mari, expoziția de față am dorit să o gândesc bazată cu predilecție pe **momentele necunoscute** ale artei lui Al.Țipoia, păstrând desigur reperatele sale incontestabile, cum ar fi *peisajul citadin*, *perioada italiană*, *realismul socialist*, *instrumentul muzical*.

Revenind la momentele necunoscute ale artei sale, trebuie să spun că ele au fost un fel de „*interstii*” pentru perioade mai benefice creator, mai fecunde în decizii de ordin opțional plastic, „*interstii*” concomitent importante pentru acumulări și cercetări, pentru tatonări legate de problematici diverse, nu rareori contradictorii, dar care aveau în sufletul artistului motivații și rădăcini profunde.

Ceea ce trebuie reținut cu predilecție din „*cazul Alexandru Țipoia*”, este că artistul era bătut neîncetat de nevoia inventivității, a cercetării, a inovației, a descoperirii, a experiențelor. Alexandru Țipoia n-a creat școală; cine și cum să-l urmeze? El însuși nu s-a urmat pe sine. A detestat funciarmente profesoratul din independență și nesupunere la rutină, din libertate de acțiune, cu toate că posedea atul maxim, știa să deseneze, cum puțini din iluștrii săi colegi de generație au știut. A mai avut vocația singularității absolute, vocația neînregimentării, vocația pasiunii adânci și vocația perfecțiunii desăvârșite. Prea multe calități pentru un singur om!

În legătură cu nevoia artistului de cercetare, inovație, experimentare, remarcată încă din anii 1946 de Ion Frunzetti, acesta scria:

„Pusă pe compartimentare geometrică a formei, pe segmentare grafică, lucidă, intelectuală, pictura sa e o inginerie interesantă, supusă unui fond temperamental care captivează. O analiză mai amănunțită descoperă însă că

Violoncel tors, 1976 – 1980
ulei pe pânză, 65 x 52,5 cm
colecție particulară

Cello - torso 1976 - 1980
Oil on canvas, 65 x 52,5 cm
Private collection

Requiem (1966 – 1967)
ulei pe pânză, 100 x 100 cm
colecția familiei artistului
Requiem 1966 - 1967
Oil on canvas, 100 x 100 cm
The artist's family collection

That is why, broadly speaking, this exhibition is meant to be mainly focused on the **unknown moments** of Alexandru Tipoiă's art; but it also preserves its marks, such as *the city landscape, the Italian period, the socialist realism, the musical instrument*.

Coming back to the unknown moments of his art, I have to say that they were a sort of *interstice* for some more beneficial creative periods and more fertile in artistic decisions; they were important both for storing and researching, for hinting at different themes (often contradictory), but which had deep roots and grounds in the soul of the artist.

What we should really remember regarding **Tipoiă case** is the fact that the artist was incessantly haunted by the idea of inventiveness, research, innovation, discovery, of experiences. Alexandru Tipoiă did not father a school; who could have followed him and in what ways? He himself did not follow his self. He totally disagreed with the idea of teaching out of independence and reluctance to routine; he rejected the idea out of freedom of action, although he possessed the supreme gift: he could draw as few of his contemporaries could. He also had the vocation of an absolute singularity, the vocation of rejection of confinements, the vocation of deep passion and of genuine perfection. Too many qualities in one human being!

Regarding the artist's need to research, innovate, experiment, Ion Frunzetti wrote ever since 1946:

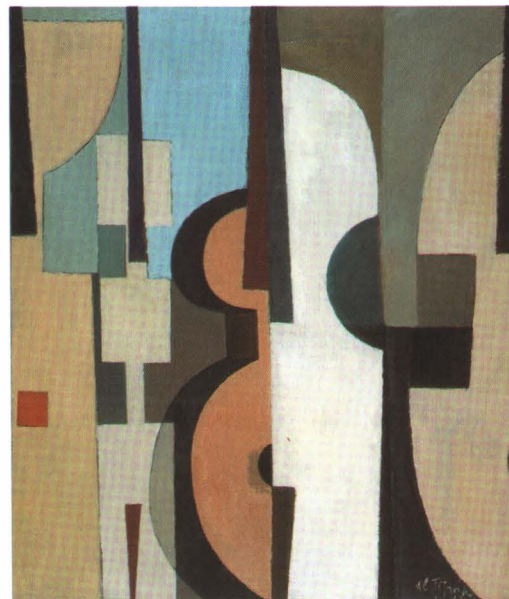
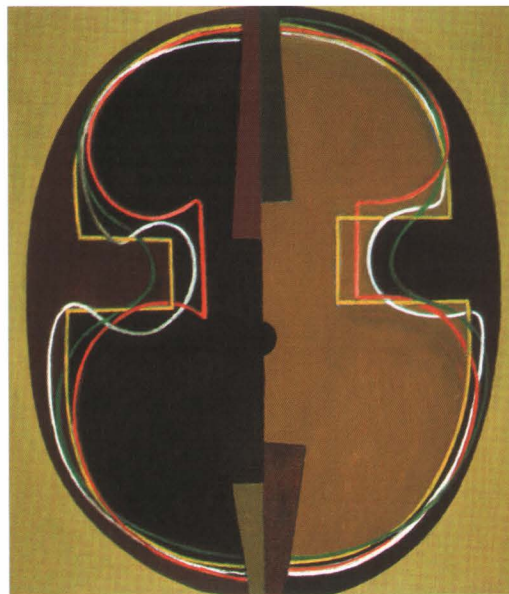
"His painting is an interestingly engineered work, dominated by a passionate temper which captivates it, a work meant to geometrically divide the shape, a lucid intellectual graphical segmentation. To a closer analyses,

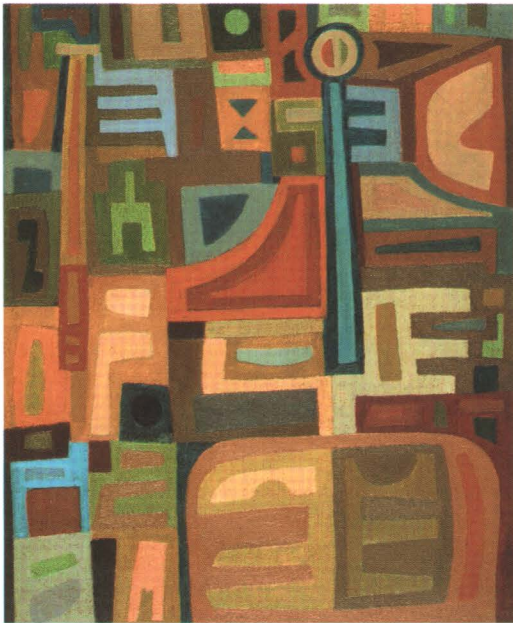
Violoncel în medalion (1975)
ulei pe pânză, 65 x 53,5 cm
colecție particulară

Cello in a Medallion, 1975
Oil on canvas, 65 x 53,5 cm
Private collection

Siluețe I, 1967
ulei pe pânză, 58 x 48 cm
colecția familiei artistului

Silhouette I, 1967
Oil on canvas, 58 x 48 cm
The artist's family collection

Simfonia fantastică, 1972
ulei pe pânză, 57 x 40 cm
colecția familiei artistului

The Phantastic Symphony, 1972
Oil on canvas, 57 x 40 cm
The artist's family collection

Al.Țipoia nu este întotdeauna atât de sigur de sine, cum pare la început. Și asta spre lauda sa. Departe de a fi ajuns la o formulă, pe care să o considere rețetă universală, confecționând la infinit după indicațiile ei, Țipoia preferă să păstreze fiecărui tablou caracterul de experiență”.

Cu alte cuvinte, Al.Țipoia nu este apt pentru formulă, nu multiplică la infinit conform unei rețete, chiar dacă aceasta îi este proprie și originală. (Se confundă curent făcutul „la fel”, cu „stilul”. Poți avea stil într-o cercetare variată și lipsit de stil lucrând toată viața „la fel”). Artistul „își trage singur preșul de sub picioare”, „își taie craca pe care stă” de altfel destul de comod, de fiecare dată, cu fiecare nouă lucrare, nevrând să lăncezească în complezență și ușurință față de sine însuși. A nu se confunda formula cu tema. În cadrul aceleiași teme nu este formulă plastică, opera sa o dovedește. Lucrul acesta îi este caracteristic și nemaiîntâlnit până la el în spațiul plasticii românești. El își **deschide drumuri împrejurul său**, la 360 de grade, direcții variate, fiecare cu destinația sa, dar nu se simte dator să le urmeze pe toate. Nici nu se știe, cine alege și cine abandonează: artistul sau arta. Toate acestea vin dintr-o

however, one discovers Tipoia is not always as self confident as he appears to be at first sight. And this is his merit. Far from having reached some formula, which he could consider a universally valid pattern and always tailoring according to its indications, Tipoia would rather paint each painting as a further experiment.”

To put it differently, Tipoia is not good at a formula, he does not infinitely multiply a pattern, even though the latter is his own, original (One often mistakes “style” for “performing identically”). You can have a style in a complex research and you can have no style by working all your life in the same manner. The artist “saws off the bough on which he is sitting”, otherwise cosily enough, each time with every new painting because he would not linger in complacency and easiness. We should not mistake pattern for theme. As his work proves it, there is no artistic formula within the same theme. It is this which characterizes his art in an absolutely original, unprecedented way. He **opened up vistas around himself**, all around 360 degrees, to different directions, each with its destination, but he did not feel bound to follow all of them. You don’t even know who is the one who

Valurile, 1970
ulei pe pânză, 65 x 145 cm
colecția familiei artistului

The Waves, 1970
Oil on canvas, 65 x 145 cm
The artist's family collection

continuă nemulțumire față de sine însuși, dintr-o nevoie superioară de-a fi el însuși până la capăt, din dorința de perfecțiune interioară, o himeră gravă și apăsătoare, care l-a bântuit până la capătul vieții.

Analizele critice pertinente se succed în anii săi de tinerețe căci arta sa incită personalități din cele mai diverse. Iata cum interpretează arta pictorului V. Beneș, în 1943:

„Pictura lui Al. Țipoia este o pictură sumbră, dramatică, dar nu melancolică; ea e conștient dramatică, așa că întreaga creație a artistului se petrece în tragic. E un colorist grav, serios, chinuit în problematică, spontan însă în expresie. Tehnician subtil, cu rafinate decadente, cu inteligență constructivă și sensibilă.

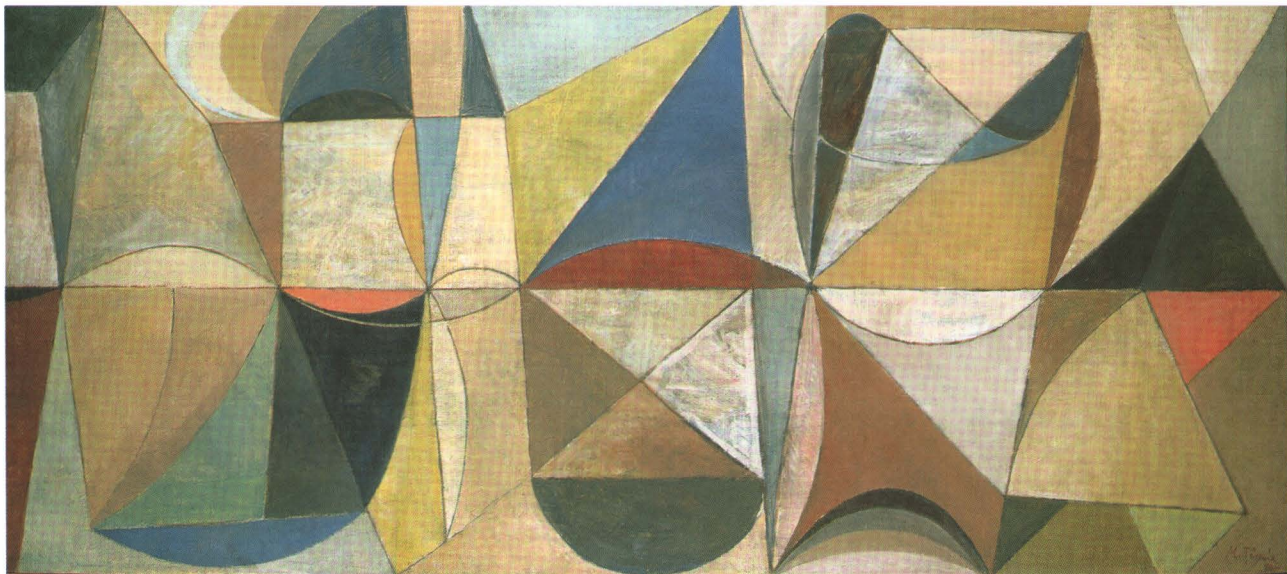
Atmosfera din picturile lui Al. Țipoia este redusă numai la culoare, umbra și lumina fiind complet excluse. Tonurile au un joc alternat foarte greu, urnit parcă cu trudă, dar tocmai de aceea expresivitatea este mai puternică, mai completă. Această mozaicare expresivă a culorilor, concepută pe plan mare, dă un ritm de mari dimensiuni sensibile. Desenele lui Al. Țipoia sunt elocvente pentru definirea caracterului tehnic al posibilităților sale. Linia utilizată de artist este o linie sumară, de expresie locală,

chooses and who gives up: the artist or the art? All this derives from a constant discontent with himself, from a high need to be himself up to the end, out of his desire for self improvement, a serious oppressive chimera which haunted him until his death.

The critiques analyses followed one by one during his youth, because his art drew the attention of different personalities. Here is an instance of how V. Beneș decodes his art in 1943:

“Al. Țipoia’s painting is somber and dramatic, but not gloomy; it is consciously dramatic, so the entire creation of the artist is located in a tragic atmosphere. He is a serious and solemn colorist, tormented by themes, but spontaneous in expression. He is a subtle master of technique, with decadent refinement, with a constructive and sensitive intelligence.

The atmosphere in Alexandru Țipoia’s painting is reduced to color: the light and the shadow are completely ignored. The shades have a very difficult, wavy character, difficult to contour, but this is particularly why his expressivity is more stronger, more complete. This expressive mosaic-like settings of the colors, devised on a big scale provides a grand rhythm. The drawings of Alexandru Țipoia are

însărată în suita logică de compoziție, linia este de identitate, nu de sugestie, de corespondență cu forma reală, stilizată însă până la limitele expresivității liniilor. Această calitate a liniilor dă artistului posibilitatea de-a vedea limpede forma, adică granițele ei, pentru transpunerea bidimensională. Ea facilitează și viziunea cromatică sumară. Al. Tipoița este un formalist, fără a ține însă de formalism, prin rațiunea logică a creației și prin conștienta canalizare a emoțiilor artistice”.

Uimitor este faptul că în linii mari, analiza aceasta a rămas valabilă întregii sale creații, până la sfârșitul vieții. Mai puțin, desigur, unei scurte perioade când artistul a fost nevoit să lucreze în natură, „pe motiv”, în numeroasele sale deplasări „de documentare”, în special în uzine sau la sațe, căci toată responsabilitatea financiară era pe umerii săi, familia numeroasă fiindu-i expropriată și fără nici un venit. Totuși, și așa, nevoia lui de sinteză răbufnește, în ciuda ingerințelor politicii în lucrul artistului, prin directive pe față și care nu permiteau decât formula „realismului socialist”.

Cercetările sale în domeniul artei abstracte (nonfigurative, sau conceptuale, - cu toate că termenii sunt destul de relativi), începute după revenirea sa din Italia, în 1947, n-au putut fi făcute în stare de normalitate, teroarea politică comunistă, vizitele poliției politice în casa artistului l-au traumatizat, inchiuzitorialul „realism socialist” modificându-i evoluția sa artistică, ajunșă atunci la sinteze nepermise de ideologia de partid. Toate acestea l-au adus într-o gravă depresie psihică, fiind nevoit să apeleze la tratament medical.

Totuși, intențiile sale și nevoia sa de nou s-au concretizat în câteva lucrări de referință, chiar în anii cei mai negri, opere pe care considerăm important să le prezentăm acum publicului. Această cercetare a avut meritul să pregătească și cristalizeze un drum, reluat pe parcurs (concomitent cu arta figurativă pe care n-a părăsit-o definitiv niciodată, la care revenind își încărcă periodic bateriile), și care în ultimii 30 de ani s-a concretizat în cunoscutele teme ale *Instrumentelor muzicale și Mișcărilor ondulatorii*.

În aceste aspecte ale artei sale, necunoscute, căci niciodată expuse, direcții de abordare plastică intermediare, legate fie de înclinația sa extatic-suprerealistă, fie de cea a materialității pure, de tendința abstractă, de „arte povera”, de expresie laconică și conceptuală, lumi în gestație, chiar abandonate pe parcurs de artist, îmbogățesc imaginea

ilustrative de tehnicitate a darului său. Linia pe care artistul o folosește este elementară, de expresie locală setată în logica compoziției; este o linie de identitate nu de sugestie, de corespondență cu forma în realitate, dar stilizată până la limitele expresivității. Această linie de contur este o linie de identitate nu de sugestie; există o corespondență între ea și forma reală, dar redusă până la limitele expresivității. Calitatea liniei oferă artistului capacitatea de a vedea clar forma, adică granițele ei, dintr-o perspectivă bidimensională. Ea oferă și o perspectivă cromatică concisă. Alexandru Tipoița este un formalist, dincolo de formalism, prin rațiunea logică a creației și prin conștienta ghidare a emoțiilor artistice”.

Este uimitor faptul că, în linii mari, analiza aceasta a fost aplicată la întreaga sa creație până la sfârșitul vieții, cu excepția unei scurte perioade când artistul a fost nevoit să lucreze în natură, „pe motiv”, în numeroasele sale deplasări „de documentare”, în special în uzine sau la sațe, căci toată responsabilitatea financiară era pe umerii săi, familia numeroasă fiindu-i expropriată și fără nici un venit. Totuși, și așa, nevoia lui de sinteză răbufnește, în ciuda ingerințelor politicii în lucrul artistului, prin directive pe față și care nu permiteau decât formula „realismului socialist”.

Cercetările sale în domeniul artei abstracte (nonfigurative, sau conceptuale) – even the terms are relative – started after his return from Italy in 1947 and could not be developed in a normal state of mind; the communist political terror, the intrusive calls of the political police at the artist's place traumatized him while the inquisitorial “socialist realism” modified his artistic development, which at that time had reached syntheses forbidden by the communist party ideology. They all contributed to his mental breakdown that had to be medically assisted.

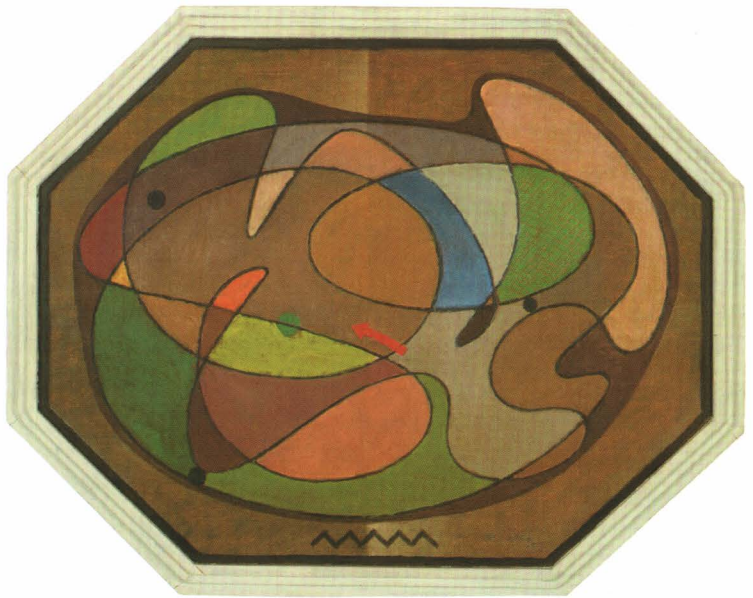
But still, in the darkest years, his intentions and his desire for novelty shaped into some remarkable paintings, which we feel now bound to present to the public attention. By this research he paved a road, followed throughout the years (this does not mean that he totally abandoned figurative art, because it was the place he used to return to to charge his batteries), a road which was to be found in the well known themes of the Musical Instruments and the Undulatory Waves.

All these aspects of his art, so far unknown because never exhibited, enrich the image of Alexandru Tipoița's personality and offer us the measure of his inner, deep and contradictory tensions. The aspects are intermediate artistic approach directions, related to his extatic-surrealist

Germinație, 1983
ulei pe lemn, 37,5 x 47,5 cm
colecția Diana Tzipoia, Geneva

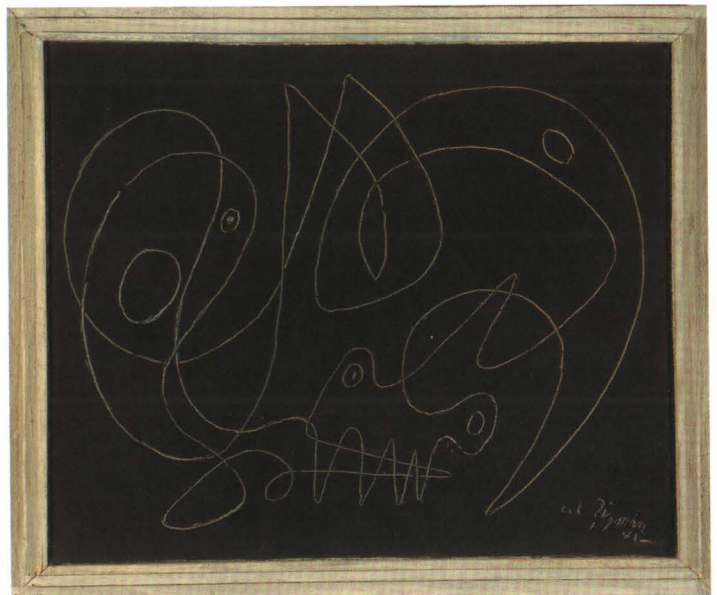
Germination, 1983
Oil on wood, 37,5 x 47,5 cm
Diana Tzipoia collection, Geneva

Himera neagră, 1981
ulei pe pânză, 41 x 50 cm
colecția familiei artistului

The Black Chimera, 1981
Oil on canvas, 41 x 50 cm
The artist's family collection

personalității lui Alexandru Țipoia și ne dau măsura tensiunilor sale interioare, atât de adânci și contradictorii.

În ciuda atmosferei sufocante a timpului în care a trăit și care și-a pus amprenta asupra sufletului său mult prea sensibil pentru vremuri ostile, arta sa s-a regăsit până la urmă, s-a luminat ca cerul după furtună, emanând puritatea aerului său interior.

În 1943, Ion Frunzetti scria despre artist:

„Ceea ce realizează astăzi Țipoia este tot atât de interesant în sine, pe cât de rodnic poate fi pentru dezvoltarea viitoare a tinerei picturi românești, adversară a viziunii diluate de impresionism. Reacția constructivistă numără, cu Țipoia, un pion în plus. Experiența sa e cu atât mai interesantă cu cât Țipoia recurge la stilul acesta linear nu dintr-o indigență; schițele sale, atât de sensibile la valorile picturale ale desenului, dovedesc că nu-i era închis nici drumul acesta”.

Iar în 1983, cu prilejul ultimei sale expoziții personale, Dan Grigorescu, nota într-o cronică plastică din România Liberă: „Sinteza oferită de pictura lui Alexandru Țipoia, păstrează datele unei personalități clar definite, a unui artist care năzuiește neabătut la surprinderea unei ordini riguroase și pline de armonie ce cârmuiește lumea.

Construcția cromatică subtilă e rezultatul unei neconținute evoluții; ea nu reprezintă o opțiune de moment și cine îi compară lucrările din această a 12-a expoziție a sa cu primele opere, își dă seama de marea consecvență a unui artist pentru care forma e elemental esențial al picturii”.

Reconfirmată de Dan Grigorescu, intuiția lui Frunzetti s-a adevărit peste decenii: arta pictorului nostru și-a dovedit rodnicia întru îmbogățirea picturii românești și universale.

Arta lui Alexandru Țipoia rămâne un reper incontestabil și reprezintă o fațetă inconfundabilă a spiritualității românești a secolului XX, chiar dacă nu suntem încă pe deplin conștienți de lucrul acesta.

George Tzipoia

București, august 2006 – august 2007

orientation or to pure materialism. This is an abstract tendency, “arte povera”, a concise and conceptual expression; it represents the germinating worlds, mostly abandoned by the artist in his development.

In spite of the suffocating atmosphere of his time that left its marks on a too sensitive spirit for that hostile age, his art finally gained its own identity; it cleared as the sky does after a storm, giving forth the purity of its inner self.

Ion Frunzetti wrote about the artist in 1943:

“What Țipoia is nowadays achieving is not only interesting in itself, but also useful for the future development of young Romanian painting, opposed to the diluted perspective of the impressionists. Țipoia is another representative of the constructivist reaction. His experience is all the more interesting because Țipoia resorts to this linear style not out of indigence. His sketches, so sensitive in the pictorial values of drawing, prove that he was good in this respect as well.”

In 1983 Dan Grigorescu wrote about Țipoia’s last personal exhibition in a chronicle published in “Romania Libera”: “The synthesis offered by Alexandru Țipoia reveals the features of a clearly cut personality, of an artist who constantly aspires to discover some steady harmonious order controlling the world.

The subtle chromatic structure is the result of an incessant evolution: it is not a one-moment choice and whoever compares his paintings in his 12th exhibition to his first works, realizes the great consistency of an artist who considered shape – the preeminent element of a painting.

Reinforced by Dan Grigorescu, Ion Frunzetti’s intuition proved its authenticity over many decades: the art of Alexandru Țipoia proved its effectiveness in developing Romanian and universal painting.

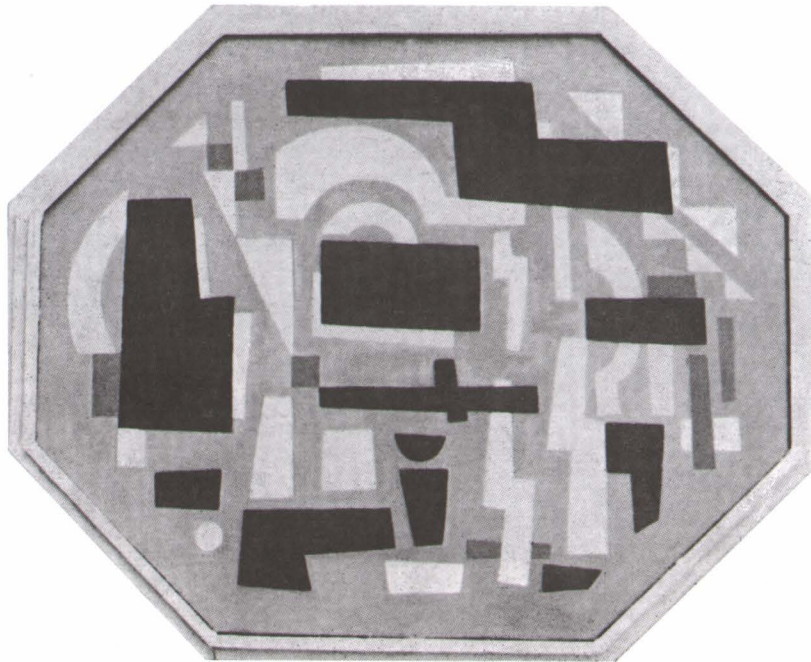
Țipoia’s art represents a landmark of Romanian spirituality in the XXth century, even if we are not fully aware of this.

George Tzipoia

Bucharest, August 2006 – August 2007

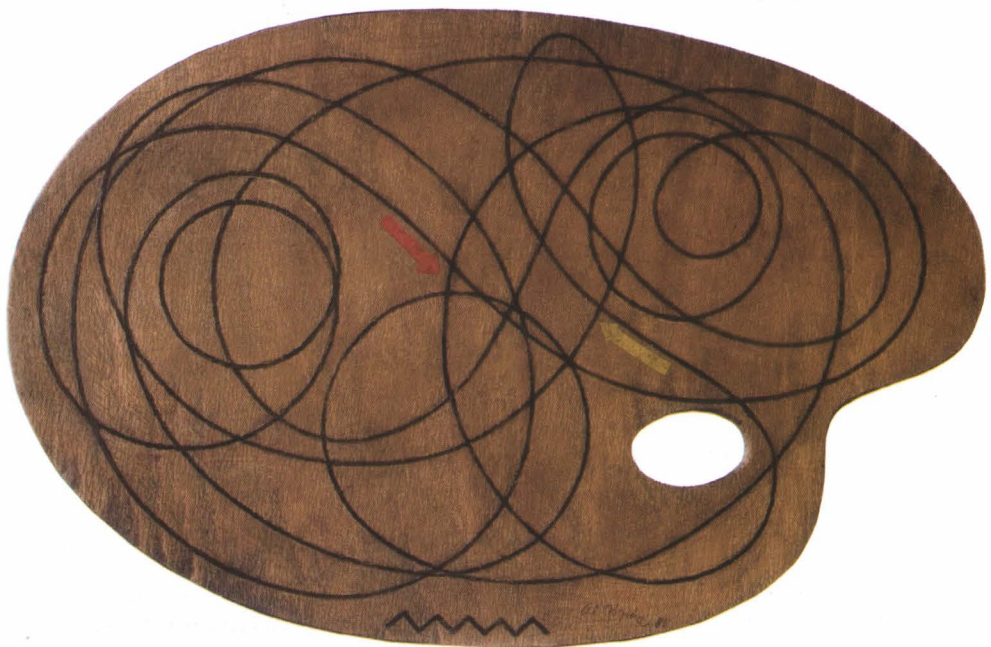
GALERIA „ORIZONT“, BD. BĂLCESCU 23
12-31 AUGUST 1981

AP, Timp

UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Catalogul expoziției din 1981, Galeria Orizont – București
The catalogue of the 1981 exhibition, Orizont Gallery - Bucharest

Mișcare ondulatorie, 1985
ulei pe placaj, 30 x 45,5 cm
colecția familiei artistului

The Undulatory Wave, 1985
Oil on cardboard, 30 x 45,5 cm
The artist's family collection

CRONOLOGIE

- 1914 - Se naște la 19 septembrie, la Micșuneștii Mari, Snagov, județul Ilfov.
- 1937 - Diplomat al Academiei de Arte Frumoase din București. Profesori: Nicolae Dărăscu, Constantin Artachino, Camil Ressu și Gabriel Popescu.
- 1934 - Debutează la Salonul Oficial din București și continuă să expună la saloane, iar după 1944 expune la majoritatea Expozițiilor de Stat anuale, bienale și tematice deschise la București.
- Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, de la înființarea acesteia.*
- Realizează (ca autor sau coautor) lucrări de artă monumentală și decorativă (mozaic, frescă și tapiserie).*
- Restaurează pictura murală din bisericile oltenești de la Prisaca (1958), Perieți (1959) și frescele din chiliile Mănăstirii Cozia (1962).*
- 1993 - Moare în Elveția, la Geneva, la 9 iulie, la fiul său, pictorul George Tzipoia, și este înmormântat în cimitirul Saint-Georges.

BIOGRAPHY

- 1914 - 19 September Alexandru Tipoia was born at Micsunestii mari, Snagov, Ilfov District
- 1937 - Graduate of the Fine Arts Academy in Bucharest. Professors: Nicolae Darascu, Costantin Artachino, Camil Ressu and Gabriel Popescu
- 1934 - Debut at the Official Show in Bucharest and continued exhibiting at painting shows; after 1944 he exhibited at almost all the Annual, Biennial, Thematic State Exhibitions in Bucharest.
- A member of the Artists' Union in Romania from its very foundation.*
- Author and co-author of monumental and decorative art works (mosaic, fresco and tapestry)*
- He restored the wall frescoes of the churches in Prisaca (1958), Perieti (1959), and the frescoes in the monks' rooms at Cozia Monastery (1962).*
- 1993 - died in Geneva, Switzerland, on July 9th, at the place of his son, painter George Tzipoia, and was buried at Saint – Georges Cemetry.

EXPOZIȚII PERSONALE

- 1943 - Galeria Căminul Artei
1945 - Atheneul Român și galeria Căminul Artei.
1948 - Institutul de Cultură Italiană din București (casa Dissescu).
1956 - Sala „Nicolae Cristea” (Universul)
1964 - Galeria Simeza
1967 - Galeria Galateea
1970 - Galeria Orizont
1974 - Galeria Du Quesne van Brucken, Castillon du Gard, Franta.
1975 - Galeria Orizont
1981 - Galeria Orizont
1983 - Galeria Căminul Artei

EXPOZIȚII DE GRUP

deschise la București

- 1940 - Prima expoziție a „Grupului Plastic”, sala „Ileana” (Cartea Romanească).
1941 - A doua expoziție a „Grupului Plastic”, Atheneul Român
1942 - Expoziția Grupului MCMXLII, Fundația „Dalles”, București.
1972 - Galeria Apollo
1975 - Galeria Simeza
1976 - Galeria Simeza
1980 - Uzinele “23 August”

EXPOZIȚII COLECTIVE ÎN STRĂINĂTATE

- 1946 - Galeria San Bernardo, Roma
1947 - Galeria San Bernardo, Roma; Budapesta
1956 - Viena
1960 - Helsinki
1965 - Budapesta
1968 - Paris (Orly)
1969 - Viena; Bidgoszcz (Polonia)
1970 - Stuttgart (Germania); Gand și Brugges (Belgia)

PERSONAL EXHIBITIONS

- 1943 - Caminul Artei Gallery
1945 - The Romanian Athenaeum and Caminul Artei Gallery
1948 - The Bucharest Institute of Italian Culture – Dissescu House
1956 - “Nicolae Cristea” Hall (Universul Palace)
1964 - Simeza Gallery
1967 - Galateea Gallery
1970 - Orizont Gallery
1974 - Du Quesne van Brucken, Castillon du Gard Gallery, France
1975 - Orizont Gallery
1981 - Orizont Gallery
1983 - Caminul Artei Gallery

GROUP EXHIBITIONS

Bucharest

- 1940 - The first exhibition of “Grupul Plastic”, “Ileana” Hall (Cartea Romaneasca)
1941 - The second exhibition of “Grupul Plastic”- The Romanian Athenaeum
1942 - The exhibition of Group MCMXLII, Dalles Foundation, Bucharest
1972 - Apollo Gallery
1975 - Simeza Gallery
1976 - Simeza Gallery
1980 - “23 rd August” Enterprises

COLLECTIVE EXHIBITIONS ABROAD

- 1946 - San Bernardo Gallery, Rome
1947 - San Bernardo Gallery, Rome; Budapest
1956 - Vienna
1960 - Helsinki
1965 - Budapest
1968 - Paris (Orly)
1969 - Vienna; Bidgoszcz (Poland)
1970 - Stuttgart (Germany); Gand and Brugges (Belgium).

PREMII

- 1945 - Mențiune atribuită de Criticii și Colectonarii de Artă din București
1947 - Premiul Ministerului Artelor pentru lucrările expuse în cursul anului
1968 - Decorat cu Ordinul „Meritul Cultural” clasa a IV a.

EVOCĂRI POST MORTEM

- 1997 - Alexandru Țipoia. Album monografic realizat de George Tzipoia - ediție bilingvă, română - franceză, *Alp` Impression, St-Martin Bellevue (Annecy), France, 1997*
1998 - Expoziție retrospectivă Alexandru Țipoia, Muzeul Național de Artă al României, București.
- Expoziția „Între Muzică și Plastică” - Alexandru Țipoia, Muzeul Național „George Enescu”
- Lucrarea „Violoncel”, de Alexandru Țipoia, ilustrează emblema, afișul și catalogul Festivalului Internațional George Enescu, editia a XIV-a
2003 - Expoziție la Galeria „Luchian 12”, București
2004 - Expoziția „Credință și Spiritualitate” (Cu gândul la Brâncoveanu), Centrul Cultural Palatele Brâncovenesti, Mogoșoaia, București (cu George Tzipoia)
2006 - Expoziție la Muzeul de Artă Cluj-Napoca (cu George Tzipoia)
- Muzeul și galeria din Bistrița (cu George Tzipoia)
- Muzeul Național Cotroceni, București (cu George Tzipoia)
2007 - Expoziție galeria « Dialog » a Primăriei sect. 2, Bucur-Obor, București
- Muzeul de Artă Arad (cu George Tzipoia)
- Muzeul de Artă Timișoara (cu George Tzipoia)

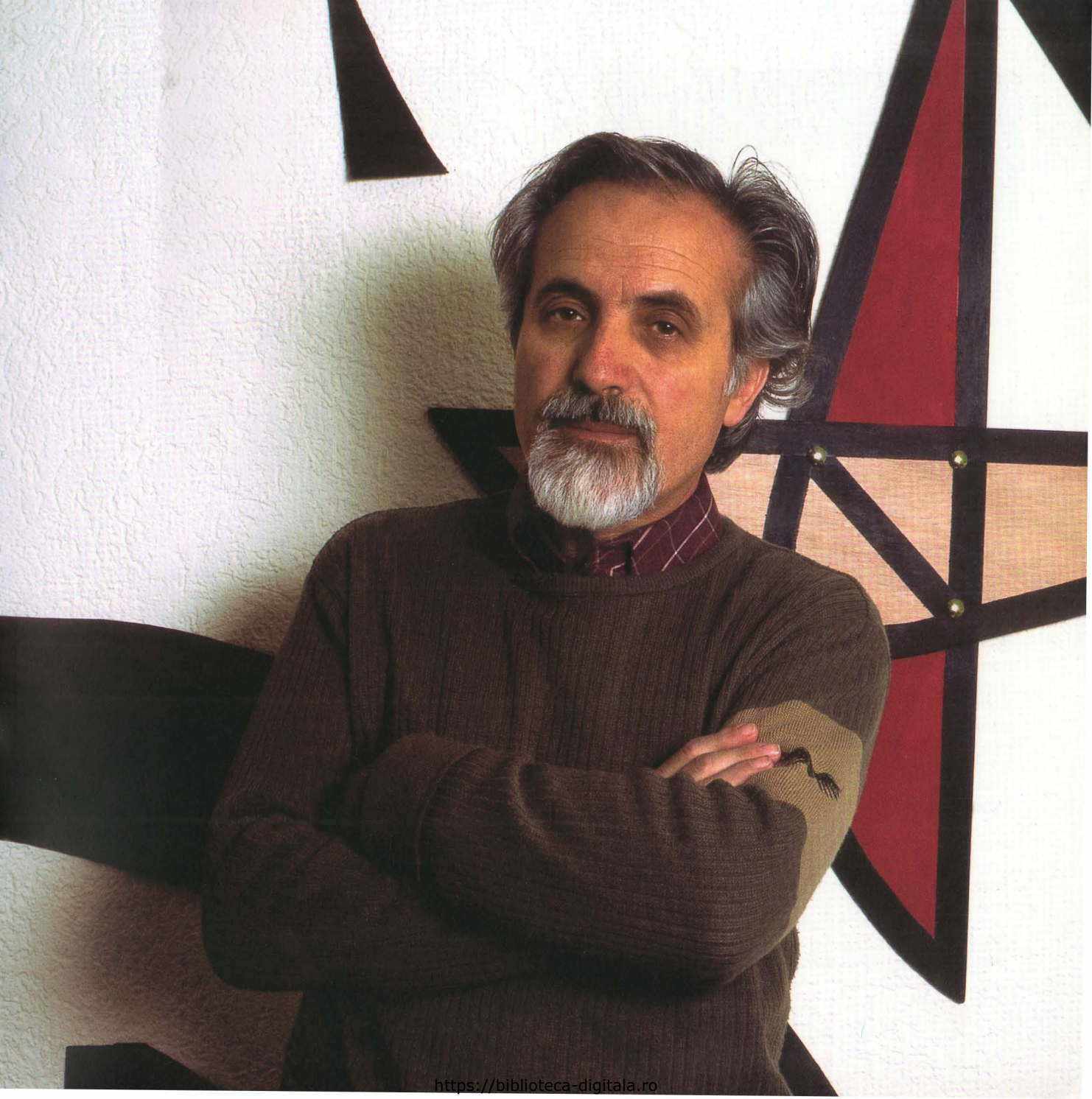
PRIZES

- 1945 - Mention from the Art Critics and Collectors Association – Bucharest
1947 - The Prize of the Ministry of Fine Arts for the paintings the artist exhibited along the year
1968 - Decoration: The “Cultural Merit”, 4th grade Order

POST MORTEM MEMENTOS

- 1997 - Alexandru Tipoia. Album + monograph by George Tzipoia – bilingual edition: Romanian – French, *Alp Impression, St-Martin Bellevue (Annecy), France, 1997*
1998 - Alexandru Tipoia Retrospective Exhibition, The National Museum of Art – Bucharest
- “Between Music and Painting” exhibition – Alexandru Tipoia, The National Museum “George Enescu”
- “Cello” - by Alexandru Tipoia represents the poster and the catalogue of the International Festival George Enescu, the XIV th edition
2003 - “Luchian 12” Gallery, Bucharest
2004 - “Faith and Spirituality” Exhibition (Thinking of Brancoveanu), Palatele Brancovenesti Cultural Center, Mogosoia, Bucharest (with Alexandru Tipoia)
2006 - The Museum of Art Cluj-Napoca (with George Tzipoia)
- Bistrita Museum and Gallery (with George Tzipoia)
- Cotroceni National Museum, Bucharest (with George Tzipoia)
2007 - “Dialog” Gallery City Hall District 2, Bucur-Obor, Bucharest
- The Museum of Art Arad (with George Tzipoia)
- The Museum of Art Timisoara (with George Tzipoia)

George Tzipoia în atelierul său, Geneva, 2005 (foto: Monique Bernaz)
George Tzipoia in his studio, Geneva, 2005 (photo: Monique Bernaz)

Realul și Posibilul la George Tzipoia

„Arta nu se adresează omului temporal. Arta este o privire dincolo de noi înșine, dincolo de timp“

George Tzipoia

Avalanșa imaginilor emise continuu de pretutindeni diminuează imaginația privitorilor ducând mai degrabă la pasivitate, dând astfel naștere unor procese de amplificare și unor repetiții în viața cotidiană, generând astfel un colectiv omogen imaginar și efemer. Actualitatea nu reprezintă experiența prezentului, ci dimpotrivă, absența sa, inconsistența și eșecul său: această realitate este dominată de o febră distructivă, de o foame bulimică și insașiabilă ce devorează tot ceea ce atinge. Cu toate acestea, lumea noastră desacralizată reprezintă un scenariu care se transformă continuu acolo unde armele metamorfozei rapide ale realității pot mări puterea și pot multiplica propria eficacitate. Iar arta poate să genereze fluvii de creativitate acolo unde etapele de construcție sunt accentuate și conținuturile sunt subliniate prin punerea în scenă a instrumentelor de observație și analiză care n-au intenția să priveze pictura de rolul său fundamental.

George Tzipoia, din refugiul său tăcut de la Geneva, a înțeles că sarcina cotidiană a artistului este aceea de a restaura vizibilitatea lucrurilor ce nouă ne scapă, de a ne oferi „o perspectivă diferită asupra lumii” și de a „da viață unei transformări între real și posibil”.

Tzipoia este unul dintre artiștii zilelor noastre care se plasează într-o poziție în care „vizibilul și invizibilul se întâlnesc, spațiul și non-spațiul se ating”, generând o reflecție

The Real and the Possible with George Tzipoia

“Art is not meant for temporal man. Art is a perspective beyond ourselves, beyond time.”

George Tzipoia

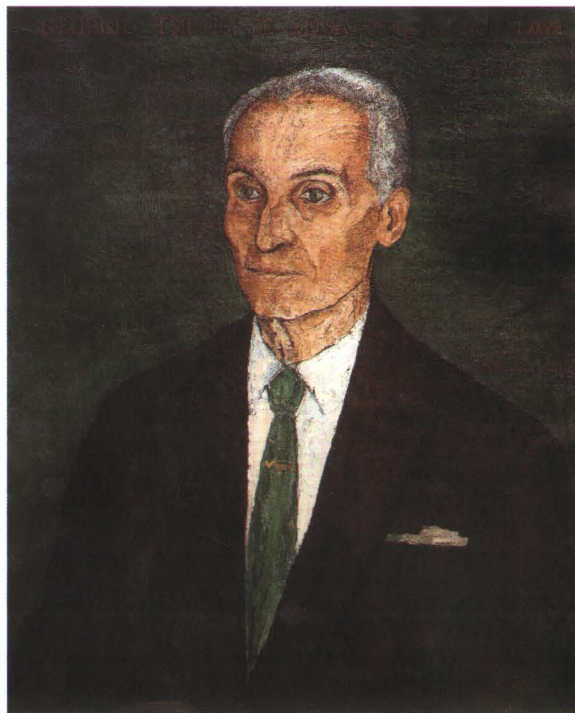
The flood of images continuously appearing from everywhere limits the viewers' imagination; it mostly leads them to passivity, thus generating some amplifying processes and some repetitions in the everyday life; it generates an imaginary and ephemeral entity. Being actual does not mean experiencing the present, but on the contrary, its absence, its inconsistency and its failure: this reality is dominated by a destructive fever, by an insatiable appetite devouring everything around. In spite of this, our desecrated world represents a scenario which continuously alters; it is a place where the weapons of the quick metamorphosis of reality can increase the power and multiply its own effectiveness. And art is able to generate flows of creativity precisely there where the building stages are clearly shaped and the content is made visible by the observing and analyzing means which have not the slightest intention of depriving painting of its main role.

George Tzipoia, from his silent refuge in Geneva, inferred that the daily task of the artist is to restore to us the visibility of things, to offer us “a different perspective upon the world” and to enliven a change between the real and the possible.

Tzipoia is one of the present-day artists who belongs to a place where “the visible and invisible can converge”, space and non-space come together, providing a reflection

Portretul bunicului, 1967
sepia pe hârtie
colecția familiei artistului
Grandfather's Portrait, 1967
Sepia on paper
The artist's family collection

Portretul bunicului, 1966
ulei pe carton, 66,5 x 53 cm
colecția familiei artistului
Grandfather's Portrait, 1966
Oil on cardboard, 66,5 x 53 cm
The artist's family collection

asupra limitei, un „prag” de unde evenimentele și formele prind viață, iar energiile capătă contur. În momentul în care artistul abandonează chingile sufocante ale tendințelor actuale, el devine un explorator al metamorfozei, concentrat asupra hibridizărilor, care întrepatrunde pictura propriu zisă cu alte materiale (în special lemnul), cu inflexiuni ce provin din diverse cunoștințe. Toate acestea au ca scop aducerea ARTEL în centrul discuției, pentru a găsi o legătură între semnificație și gând dincolo de reprezentare, pe de o parte, și reziduu invizibil al vizibilului, pe de altă parte.

Morfologia tehnicii folosite în pictură de Tzipoia – ce relevă dubla sa origine română și greacă – este aparent geometrică, gena sa provenind din teoria suprematistă a lui Malevic. Aceasta este o geometrie fenomenalistică în care figurile nu reprezintă simboluri ale unor concepte, ci forme concrete ce pot fi examinate structural și comportamental: linia prinde formă dintr-un punct precis, ca și planurile liniilor și volumele planurilor; nu este vorba de adevăruri demonstrate, ci de un proces continuu al formelor în tensiune. Geometria lui Tzipoia nu este una euclidiană, ci „topologică”. Este un fenomen format în decursul timpului care definește dezvoltarea spațiului. Un triunghi sau un cerc nu mai reprezintă entități geometrice abstracte, ci forme decupate dintr-o nouă materie mobilă, dezvoltând principiul conform căruia pictorul nu încearcă să reprezinte spațiul așa cum este, ci așa cum ar trebui să fie, respectând regulile imaginației spațiului.

Artistul încearcă să redescrăie în pictura sa propriul univers al formelor simbolice și arhetipale care nu conturează imagini mentale, ci încearcă să descopere misterul lor enigmatic, complexitatea lor indiscutabilă și fascinantă.

Este cert faptul că una dintre formele care sălășluiesc înăuntrul căutărilor lui Tzipoia este crucea – un simbol ale cărui origini se găsesc în antichitate. În Egipt, China, Knossos și Creta (unde s-a descoperit o cruce din marmură datând din secolul XV î.H.), crucea reprezintă al treilea simbol din cele patru fundamentale. Astfel, „centrul”, „cercul” și „pătratul”, deseori prezente în opera lui Tzipoia, stabilesc împreună cu acestea o relație precisă: întretăierea de linii drepte cu centrul fiind înscrisă într-un cerc care, la rândul lui este divizat în patru. Crucea dă naștere unui pătrat și unui triunghi atunci când extremitățile sunt reunite prin intermediul a patru linii drepte ce reprezintă cele patru puncte cardinale. Pornind de la aceste simple observații, ia naștere un simbolism extrem de complex, ce stă la originea

upon the limit, a “threshold” upon which events and shapes come to life and energies get outlines. When the artist abandons the suffocating confinements of the present-day tendencies, he becomes an explorer of the metamorphosis, focused on hybridization, he overlaps painting with some other materials (especially wood , with inflections from various fields. All of them are meant to make ART be the main topic, to find a connection between meaning and thought beyond representation on the one hand and the invisible remnant of the visible on the other hand.

The morphology of Tipoia’s painting - which reveals his double roots – Greek and Romanian – is apparently geometrical; its origin comes from the suprematist theory of Malevic. This is a phenomenological geometry in which faces do not symbolize some concepts, but concrete shapes that can be both structurally examined from a behaviourist point of view as well: the line gets shaped in a particular spot, and so do the lines “planes and their planes” volumes; it is not a question of demonstrated truths, but it is a continuous process of the tensed shapes. The geometry of Tipoia is not Euclidian, but it is topographically related. It is a phenomenon that grew with time which defines the developing of space. A triangle or a circle no longer represent abstract geometrical entities, but shapes cut out from a new, mobile matter, developing the principle according to which the painter will not try to represent space as it is, but as it should be, obeying the rules of space imagination.

The artist tries to re-describe the personal universe of symbolical and archetypal shapes which do not present his mental images; instead, he tries to discover their hidden mystery, their fascinating complexity.

The cross is an obvious shape that dwells in Tipoia’s searches - a symbol with ancient origins. In Egypt, China, Knossos and Crete (where a marble cross dating from the XVth century BC was discovered), the cross represents the third of the main symbols. So “the centre”, “the circle”, and “the square” often present in Tipoia’s work establish a clear relationship with the cross: the intersecting of the straight lines with the centre is enclosed in a circle, which in turn, is divided into four sections. The cross gives birth to square and a triangle whenever its ends are reunited by four straight lines representing the four cardinal points. An extremely complex symbolism comes out from these simple remarks; it represents the origin of a rich and intrinsic language of the

Autoportret, 1965
ulei pe pânză, 56 x 46 cm
colecția familiei artistului

Self-Portrait, 1965
Oil on canvas, 56 x 46 cm
The artist's family collection

unui limbaj bogat și intrinsec al pictorului român. Iconografia creștină exprimă Patimile lui Hristos dincolo de prezența sa: acolo unde se găsește crucea, regăsim și crucifixul, fiind în același timp un simbol puternic dincolo de sfera religioasă, reprezentând în mod unic cultura și plastica. Din când în când, regăsim în aceste picturi simbolul săgeții, simbol al pătrunderii, al deschiderii, al unui gând ce introduce lumina, al unui schimb între cer și pământ, al unei eliberări de restricțiile telurice și de poverile acumulate, vector al vitezei și dinamismului ascensional. Odată cu imaginea săgeții, putem trăi dialectica abisului și vârfulilor, precum și trecerii inexorabile a timpului reprezentat de clepsidră.

Putem descoperi în opera lui Tzipoia dorința de a vedea „dincolo” și „lângă”, o viziune ce nu este domolită de pura

Romanian painter. Christian iconography represents Christ's martyrdom beyond his presence: where the cross is, there must also be the crucifix, simultaneously a strong symbol beyond religious area; it uniquely represents both culture and art. From time to time we find the symbol of the arrow, a mark of piercing, opening, of some thought introducing light, of an exchange between the earth and the heaven, of liberation from the earthly restrictions and the stored burdens, a speed vector of ascending dynamism. We can experience the dialectics of abysses and peaks together with the image of the arrow; we can also experience the passing of time represented by the sandglass.

We can find in Tzipoia's work the wish of seeing 'beyond' and "aside", a vision which is not soothed by

simplitate, de finit, ci mai mult de atât, acesta percepând conceptul de „dincolo” și de „langă”, dând naștere unei viziuni capabile să dizolve fiecare finit în infinit, realitatea stabilă într-un flux neîntrerupt al devenirii, realitate complet diurnă în obscuritatea absolutului, a sacrului, acolo unde forma nu poate fi restransă, ascunsă sau înșușită, ea putând doar să fie redată într-o manieră romantică din străfundurile pământului. Astfel, opera sa devine locul în care conceptele noastre commune despre spațiu și timp sunt puse în discuție, devenind modalitatea de a le oferi celorlalți un alfabet prin care putem pătrunde în profunzimile semnificațiilor, având libertatea de a gândi și acționa, o alternativă poetică la regulile fruste ale picturii din zilele noastre.

Fiecare dintre aceste semne desenate sau trasate din vârful penelului regăsește în propriul progres în spațiu ritmurile sincopate ale unei „istorii” legate de dimensiunea interioară a ființei umane, de o lume a impulsurilor și sedimentelor ce sălășluiesc în noi înșine, un stimul acut pentru a regăsi în artă transpunerea exactă a unui act mintal sau, mai degrabă, a „unui proces de exprimare”. În acest scop, Tzipoia reconstruiește suprafețele lineare, o țesătură densă de raporturi cromatice, ce începe de la negru și jonglează cu ocrul, culori telurice, gri și alb, în care se prelinge sensibilul germinând prin repetiția obsesivă a „semnificatelor”, fracționate în mod voit, tensiunea unui moment al vieții. E o chestiune ale cărei rădăcini se regăsesc în stările de rău cotidiene de a „trebui” să fii artist, în angoasa ineluctabilă de a „face” și, incapabil de a ascunde „tragicul” ce ne înconjoară, regăsește în itinerariul semnelor precare ale conștiinței sau semnalelor sufletului scheletul interior al unei realități ce apare în mod epifanic ca manifestare a unui „fenomen”.

Ne găsim în prezența unei tensiuni cunoscute, în fața căreia trecutul se destramă, fără a fi probabil viciat de tentațiile frigidității care, în momentul de față, este iluminată de prezentul plin de confuzii, dar și de premoniții strălucitoare și febrile.

(text tradus din italiană)

Autoportret, 1976
ulei pe pânză, 75,5 x 65 cm
colecția familiei artistului

sheer simplicity, by the finite; but moreover, he perceives the concept “beyond” and “next to” and creates a vision able to dissolve each finite into the infinite, the stable reality into an incessant flow of becoming, a thoroughly daily reality in the obscurity of the absolute, of the sacred where shape cannot be confined, hidden or assumed, but only offered in a romantic manner from the core of the earth. Thus his work becomes the place where our ordinary concepts about space and time are questioned into a means of offering us an alphabet to help us penetrate into the realm of meanings while we preserve our liberty of thinking and acting, a poetical alternative to the present-day rules of painting.

“Each of these signs drawn or traced with the tip of the paintbrush regains in its own progress in space the syncopate rhythms of some “history”, related to the inner dimension of the human being, a world of impulses and sediments living within us; it is an urgent stimulus to rediscover in art the precise transposition of a mental act, or better said of a ‘process of expression”.

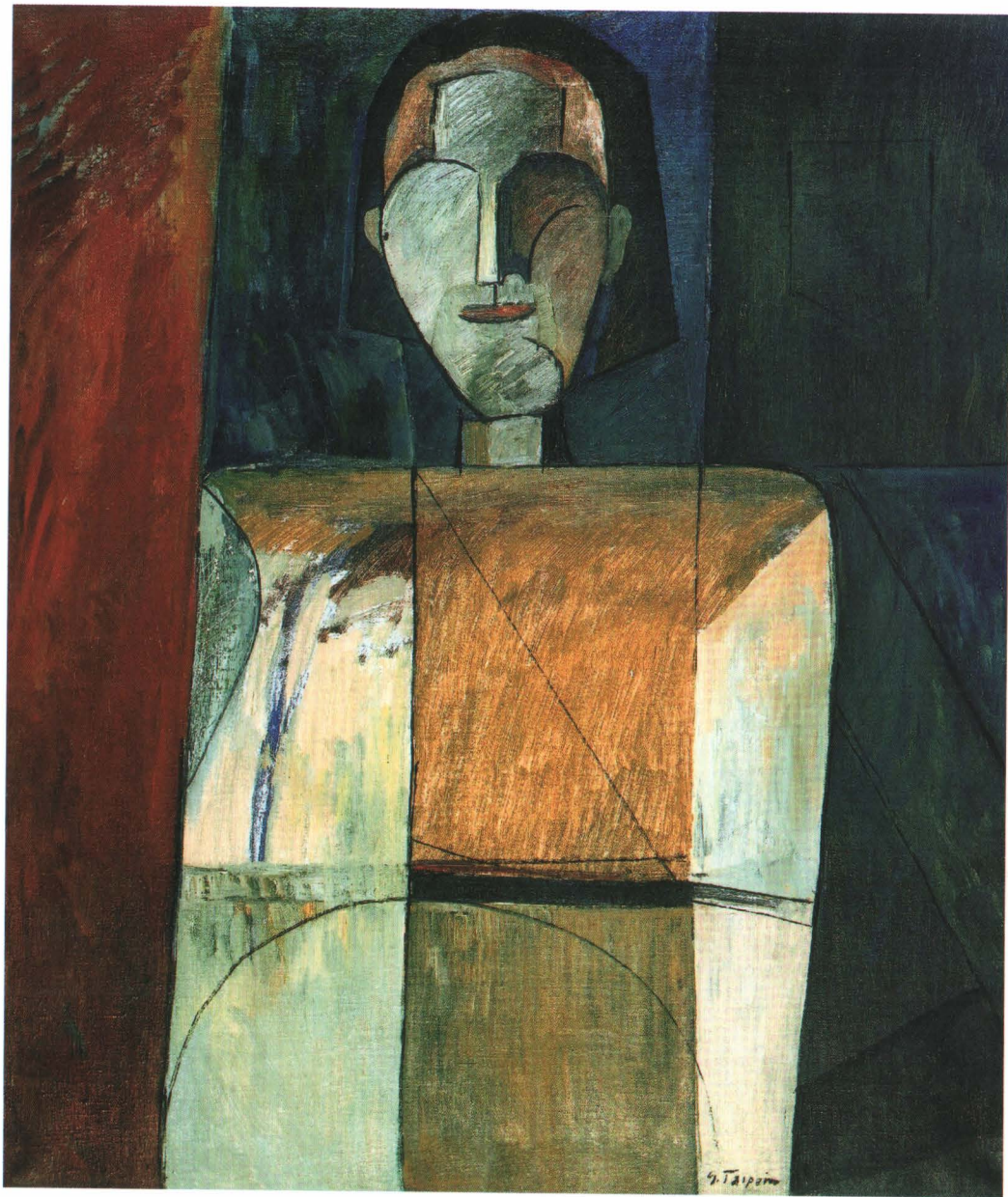
To this purpose Tipoia re-builds the linear surfaces, a dense web of chromatic relationships starting from black, and playing with earthly colors like ochre or gray or white into which sensitivity oozes, germinating through the obsessive repetition of the “signified”, deliberately fractured, the tension of a moment of life. It is a matter whose roots are to be found in the everyday nauseating moods of “having” to be an artist, in the anxiety about “doing”; and, unable to disguise the “tragic” around us, the painter re-gains the inside pattern of some reality epiphanically bursting up as a “phenomenon”, along the itinerary of the vanishing signs of conscience or of the spirits’ signalling.

We feel an already known tension, in front of which the past vanishes, without being viciously tempted by frigidity; a tension which is now enlightened by the confounding present but also by sparkling and feverish premonitions.

(text translated from Italian)

Self-portrait, 1976
Oil on canvas, 75,5 x 65 cm
The artist's family collection

Caiete intime

Gânduri despre artă și viață

- *Art* nu se adresează omului temporal. *Art* este o privire dincolo de noi înșine, dincolo de timp. *Viața* exterioară nu este decât un pretext pentru sufletul artistului. Esențialul, pentru opera sa se regăsește în el însuși. *Art* încheie în ea Absolutul. *Viața* nu este decât o trecere spre Absolut. *Viața* este o trecere spre *Art*.
- A compara linia cu frumusețea, cu bucuria, cu tristețea clipei. O trăsătură de o dulceață fără sfârșit îmi dă senzația de fericire și bucurie. O alta, incisivă, cu asperități și durități interioare, mă înspăimântă, mă face să tresar și să visez la moarte.
- Ceea ce aș vrea să mă caracterizeze ar fi efortul continuu spre aerian, spre imaterial, spre imponderabil, lupta cu propria greutate, cu inerția. Munca mea să fie expresia spiritului în forma sa cea mai evoluată, mai epurată, poate nu cea mai decisă, dar în orice caz cea mai viitoare.
- O neliniște, în funcție de care totul se organizează.
- Observă un lucru: prea mulți artiști ai bucuriei de a trăi!
- Cu fiecare lucrare, m-am izbit îngrozitor și implacabil de eternitate, sfărâmându-mi conștiința.
- Materializează tentația: îndepărtează-te cât mai mult de natură.
- Nu eu conțin formele, ci formele sunt celea care mă conțin pe mine.
- Dincoace și dincolo de trăirea emoțională, de sentiment, nu există nimic important pentru om. Doar un pic de materie, de prof, care va fi spulberat în cele patru colțuri ale lumii.
- Adezea, după ce tabloul este gata, culorile continuu să lucreze ele însele, aprofundându-și locul, împlinind ceea ce eu doar am început.
- Numesc pictura o matematică a spiritului, o matematică a poeziei, o matematică a stării de vis.
- Artistul nu este atât cel care minte, ci acela care se minte, cum nu este atât cel care luminează, ci se iluminează.
- Un tablou trebuie să fie o punte care face legătura între lumea de aici și cea de dincolo.
- Dorința de perfecțiune vine din dorința tacită de existență dincolo de timp.
- A vrea să exprimi totul, dintr-o dată, într-o singură lucrare, iată capcana condiției artistului.
- Admir la un artist în mod special sufletul său, dar mai ales calitatea aerului pe care îl respiră.
- Absolutul, nu-l întâlnim nicăieri. A trăi această profunzime este inuman, adică a te da morții, căci Absolutul este inexistența.
- Moartea este regretul materiei de a asista la propria-i transfigurare.
- Există o înțelepciune a culorii, pe care nimic nu o poate egala.
- Barbaria unei societăți se măsoară în lipsa nevoii de artă.
- Victoria, în viață, dacă există una, nu este decât una singură: asupra propriei persoane, asupra ta însuși. Învingător este doar acela care se depășește pe sine însuși. Tot restul nu este decât circ.
- În prezența eternului, suntem mai puțin singuri.
- Singurele lucruri cu adevărat importante sunt cele cărora nimeni nu le acordă nici o importanță.
- Actul de creație este o mobilizare. Momentele de mobilizare reprezintă o forță dirijată contra tuturor.
- Ceea ce ne diferențiază este doar ceea ce ne caracterizează. Doar nostalgiile ne diferențiază.
- Undeva, cândva, cineva, ceva... Restul este extrem de vag și întunecat ne cuprinde fără să ne dăm seama.
- Marile lucruri nu servesc la nimic. Ele își fac doar remarcată prezența. Ele există, pur și simplu.
- Ce scurt este drumul între Geneva și București, în sufletul meu! Aproape stau să coincidă.

Intimate Notes

Thoughts about art and life

- *Art* does not address temporal man. It is a perspective beyond ourselves, beyond time. Reality is but a pretext for the artist's spirit. The marrow of his work is to be found within himself. *Art* encloses the Absolute. Life is but a passage to the Absolute. Life is a passage to *Art*.
- Let us compare the line with beauty, joy, sadness of the moment. An infinitely sweet line gives me a feeling of happiness, of exhilaration. Another one, sharp, harsh and hard in its essence frightens me, makes me shudder and dream of death.
- I would like to be characterized by my constant effort towards the skies, towards the immaterial, the imponderable, the fight with its own weight, with inertia. My work should be the expression of my spirit in its highest, purest, possibly not decided, but anyway its dreamiest form.
- A feeling of anxiety around which everything gets shaped.
- You should notice one thing: too many artists of the joy of life!
- With each work, I have violently, implacably crashed against eternity, and my conscience crumbled.
- Concretize the temptation: leave nature far behind
- I cannot contain forms; it is forms which contain myself.
- There is nothing that counts for man beyond and above emotional experience and sentiment. Just a bit of dust, of matter which will vanish in the four corners of the world.
- Often, when the painting is over, the colors themselves keep working, leaving their mark on their place, accomplishing what I have only started.
- To me, painting is a mathematics of the spirit, a mathematics of poetics, a mathematics of dream states.
- The artist is not necessarily the one who deceives but he who deceives himself; similarly he is not he who enlightens but he who grows enlightened, himself.
- A painting should be a bridge between this world and the one beyond.
- The desire for perfection comes from the tacit desire to exist beyond time.
- Wishing you could express everything at one time, in one work, is the trap of an artist's condition.
- What I admire about an artist is, specifically, his breath, but, above it, the quality of the air he breathes.
- The absolute is nowhere to be found. It is inhuman that one should experience such a depth, namely, giving yourself away to death because the Absolute is non-existence.
- Death is the matter's regret of attending its own transfiguration.
- There is a wisdom of color and nothing can come up to it.
- The mark of a barbarian society is its missing need for art.
- If there is such a thing in life as victory, it is one and only thing: the triumph over yourself. The winner is the one who exceeds himself. The rest is a masquerade.
- Faced with eternity we are less solitary.
- The only things that matter are the immaterial ones.
- The act of creation is a summing up of energies. Such moments represent a force directed against everybody.
- What differentiates us is precisely what characterizes us. It is only nostalgias which differentiate us.
- Somewhere, sometime, somebody, something... The rest is extremely obscure and the dark gradually envelopes us.
- Great things are useless. They just show up. They simply exist.
- What a short distance between Geneva and Bucharest in my heart! They almost overlap!

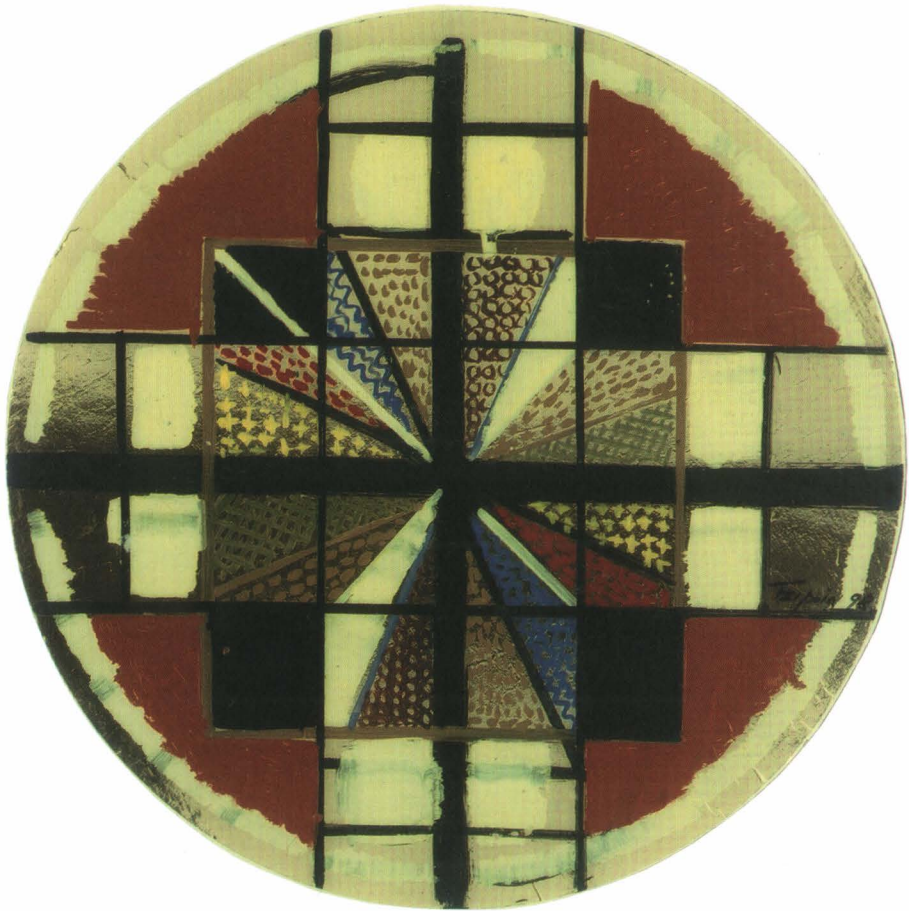

Atelierul artistului, Geneva, 2005 (foto: Monique Bernaz)
The artist's studio, Geneva, 2005 (photo: Monique Bernaz)

Stea, 1998
ulei pe carton aurit, Ø 18 cm
colecția familiei artistului

Star, 1998
Oil on golden cardboard, 18 cm
The artist's family collection

Ștefa, 1998
ulei pe carton aurit, Ø 25,5 cm
colecția familiei artistului

Star, 1998
Oil on golden cardboard, 22,5 cm
The artist's family collection

Atelierul artistului, Geneva, 2005 (foto: Monique Bernaz)
The artist's Studio, Geneva, 2005 (photo: Monique Bernaz)

Crucificare, 2001
ulei pe lemn, 45 x 90 cm
colecția familiei artistului

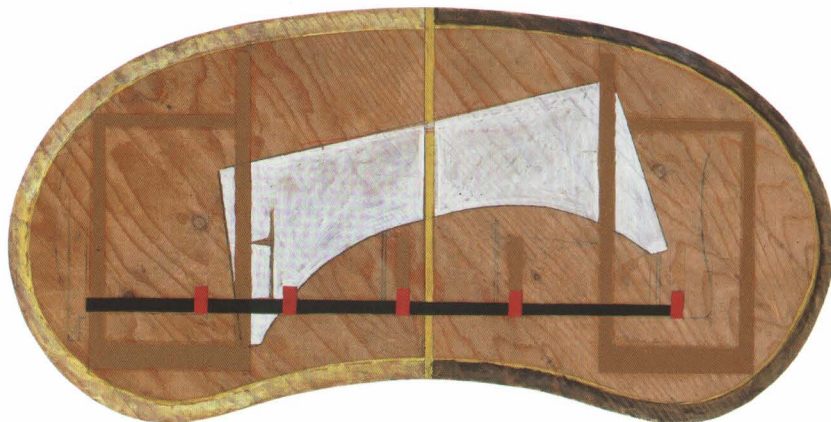
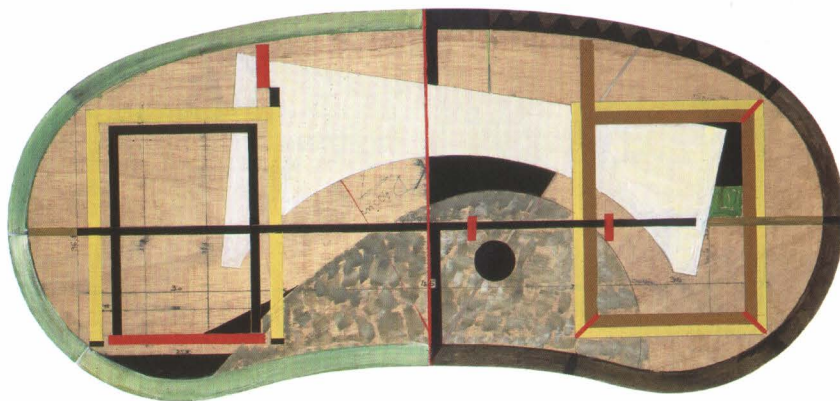

Crucifixion, 2001
Oil on wood, 45 x 90 cm
The artist's family collection

Podul spiritului I, 2000
ulei pe lemn, 60 x 130 cm
colecția familiei artistului

*The Bridge of the Spirit I, 2000
Oil on wood, 60 x 130 cm
The artist's family collection*

Podul spiritului II, 2000
ulei pe lemn, 45 x 90 cm
colecția familiei artistului

*The Bridge of the Spirit II, 2000
Oil on wood, 45 x 90 cm
The artist's family collection*

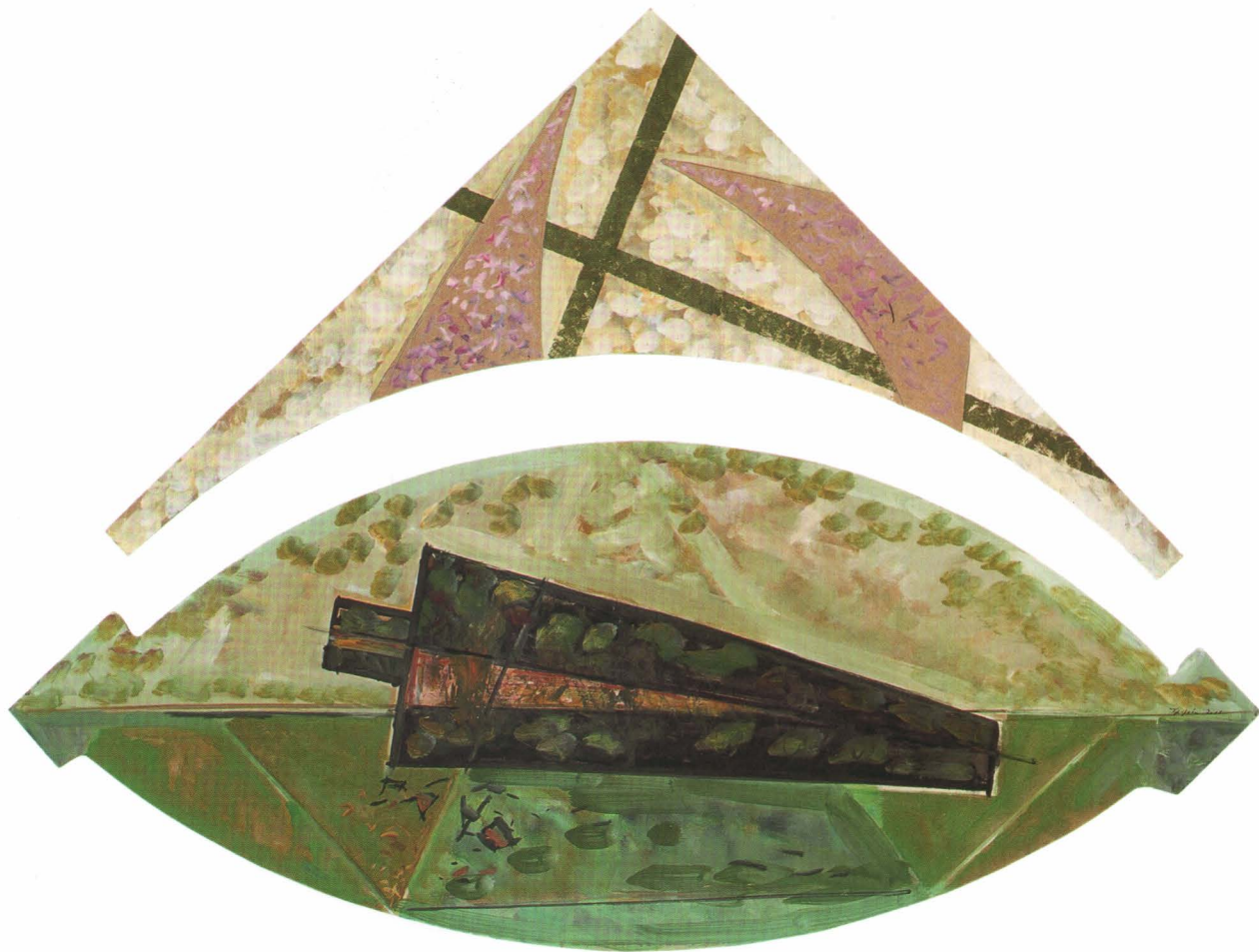
Incizie, 2000
ulei pe hârtie transparentă arsă,
colecția familiei artistului

Incision, 2000
Oil on transparent, burnt paper
The artist's family collection

Sarcofagul deschis, 2001
ulei pe lemn, 108 x 150 cm
colecția familiei artistului

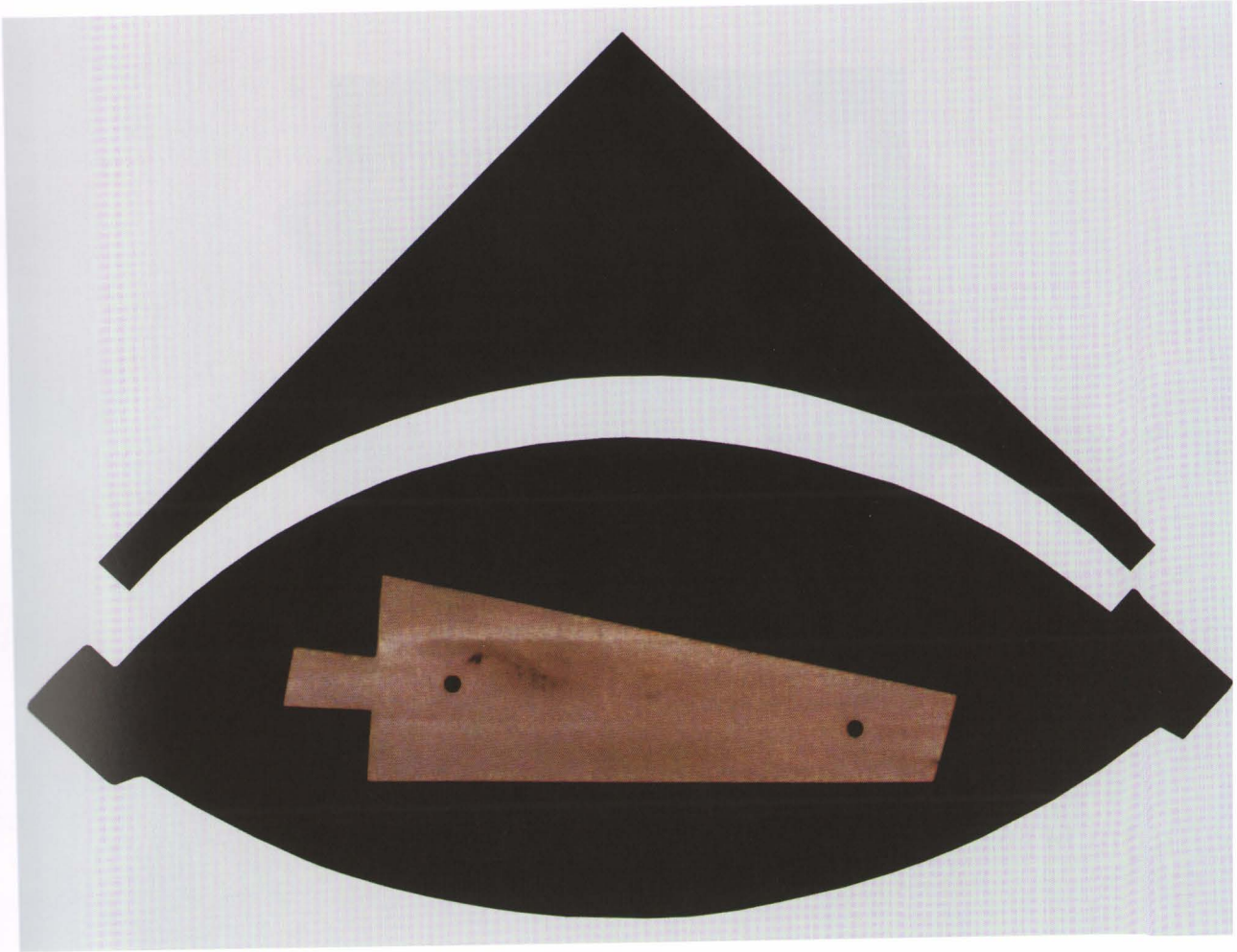
Open Sarcophagus, 2001
Oil on wood, 108 x 150 cm
The artist's family collection

Sarcofagul negru, 2006
lemn acrilic, metal, 108 x 150 cm
colecția familiei artistului

Black Sarcophagus, 2006
Acrylic wood, metal, 81 x 67 cm
The artist's family collection

Patru aripi, 2006
lemn, acrilic, metal, 81 x 67 cm
colecția familiei artistului

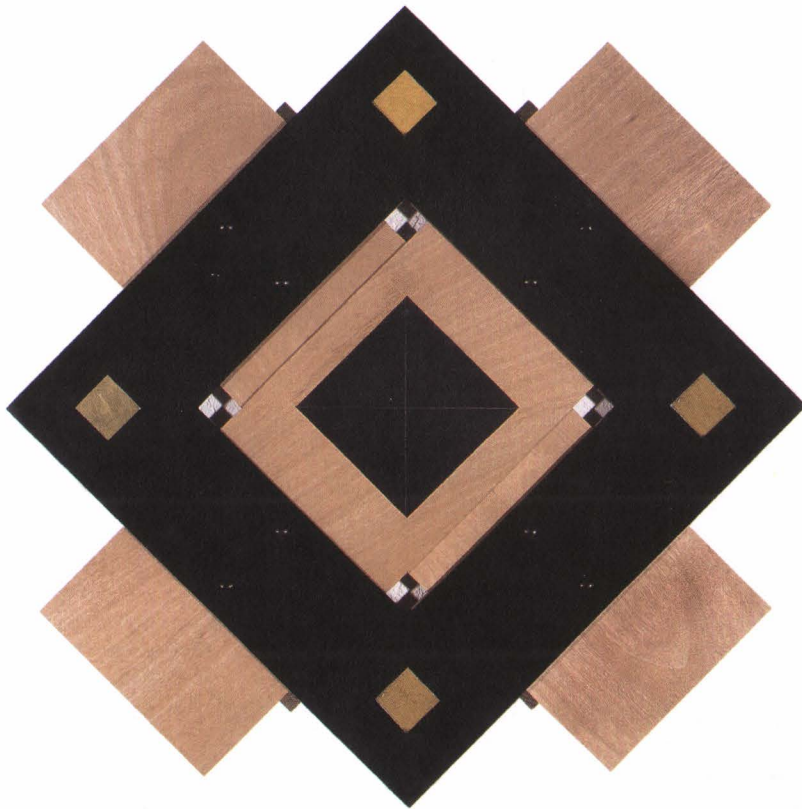

Four Wings, 2006
Wood, acrylic, metal, 81 x 67 cm
The artist's family collection

Stea, 2005
lemn, acrilic, metal, carton aurit, 100 x 100 cm
colecția familiei artistului

Star, 2005
Wood, acrylic, metal, golden cardboard, 100 x 100 cm
The artist's family collection

CRONOLOGIE

- 1945 - La 6 mai se naște la București, George Aurel, fiul pictorului Alexandru Țipoia, care va deveni, la rândul său, pictor, cunoscut sub numele de George Țipoia și mai târziu Tzipoia
- 1967 - Absolvă Facultatea de Arte Plastice a Institutului Pedagogic din București, clasa profesor Traian Brădean
- 1974 - Devine membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România
- 1982 - Se refugiază politic în Elveția, la Geneva, refăcând astfel în sens invers, drumul stă-străbunicului său, Louis-Adolphe Leyvraz (1820-1892), care în 1839 a plecat din Pays de Vaud, la București, fondând colonia elvețiană din capitală.
- 1985 - Membru al Societă Mutuelle Artistique (SMA) din Geneva
- 1995 - Înființează la București Fundația Pictor Alexandru Țipoia care, începând cu anul 1996 acordă Premiul Alexandru Țipoia în favoarea tinerilor plasticieni români
- 1996 - Membru al Societă Suisse des Beaux-Arts (SSBA), secția din Geneva
- 1998 - Membru al Societă des Peintres, Sculpteurs et Architectes Suisses (SPSAS), secția din Geneva
- Organizează prima expoziție retrospectivă Alexandru Țipoia, la Muzeul Național de Artă al României, București

BIOGRAPHY

- 1945 - May 6- George Aurel, son of painter Alexandru Tipoia was born in Bucharest; he will become a painter as well, known as George Tipoia and later Tzipoia
- 1967 - Graduates the Fine Arts Faculty – The Pedagogical Institute – Bucharest; professor: Traian Bradean
- 1974 - Becomes a member of the Romanian Artists' Union
- 1982 - Political refugee in Switzerland; he traces back the road his great-great grandfather took; Louis – Adolphe Leyvraz (1820 – 1892) left Pays de Vaud for Bucharest in 1839 and founded the Swiss colony in Bucharest
- 1985 - Member of Societe Mutuelle Artistique (SMA) Geneva
- 1995 - Founder of the Alexandru Tipoia Foundation – Bucharest; it starts offering the Alexandru Tipoia Prize to young artists beginning with 1996
- 1996 - Member of the Societe Suisse des Beaux – Arts (SSBA), the Geneva section
- 1998 - Member of the Societe des Peintres, Sculpteurs et Architectes Suisses (SPASAS), the Geneva section
- Organizes the first retrospective exhibition – Alexandru Tipoia at the National Museum of Art – Bucharest

EXPOZIȚII PERSONALE

- 1955 - Prima expoziție, la vârsta de 10 ani, în pavilionul parcului Herăstrău, București
- 1971 - Atheneul Tineretului, București
- 1972 - Biblioteca de Artă a Municipiului București (expune alături de tatal său, Alexandru Țipoia)
- 1974 - Sala de expoziții din Hațeg (județul Hunedoara)
- 1976 - Galeria Galateea, București
- 1977 - Foaierul Teatrului de Comedie, București
- 1981 - Galeria Căminul Artei și Foaierul Teatrului de Comedie, București
- 1983 - Galerie la Clé de l'Art, Geneva
- Comité International de la Croix Rouge, Geneva
- 1984 - Galerie Voir, Geneva
- 1986 - Galerie SMA (Société Mutuelle Artistique), Geneva
- Galerie Grungasse, Zurich
- Galerie Voir, Geneva
- 1987 - Biblioteca Română - Freiburg im Breisgau, Germania
- Galeria Pro Arte, Munchen, Germania
- 1988 - Galerie du Parc, Geneva
- 1990 - Manoir de Cologny, Geneva (Expoziție în beneficiul României, patronată de Regele Mihai și de Regina Ana, ai României)
- Galerie de l'Orangerie, Neuchâtel
- 1992 - Galerie Collis, Ouchy, Lausanne
- 1994 - Galerie de la Société Genevoise des Amis de l'Instruction
- 1995 - Galeria Simeza, București
- 1997 - Palatul Națiunilor Unite din Geneva
- 1999 - Villa du Jardin Alpin, Meyrin, Geneva
- 2004 - Centrul Cultural Palatele Brâncovenesti, Mogoșoaia, București (cu Alexandru Țipoia)
- 2006 - Muzeul de Artă Cluj-Napoca (cu Alexandru Țipoia)
- Muzeul de Artă și galeria de artă Bistrița (cu Alexandru Țipoia)
- Galeria Simeza, București
- Muzeul Național Cotroceni, București (cu Alexandru Țipoia)
- 2007 - Muzeul de Artă Arad (cu Alexandru Țipoia)
- Muzeul de Artă Timișoara (cu Alexandru Țipoia)

PERSONAL EXHIBITIONS

- 1955 - First exhibition, when he was 10, in the pavilion of Herastrau Park
- 1971 - The Youth's Athenaeum, Bucharest
- 1972 - Art Library – Bucharest (together with his father, Alexandru Țipoia)
- 1974 - Exhibition Hall – Hatég (Hunedoara County)
- 1976 - Galateea Gallery – Bucharest
- 1977 - Comedy Theatre – Bucharest
- 1981 - Caminul Artei Gallery and Comedy Theatre – Bucharest
- 1983 - La Cle de l'Art Gallery, Geneva
- Comité International de la Croix Rouge, Geneva
- 1984 - Voir Gallery, Geneva
- 1986 - SMA (Societe Mutuelle Artistique) Galery, Geneva
- Grungasse Gallery, Zurich
- Voir Gallery, Geneva
- 1987 - The Romanian Library- Freiburg im Breisgau, Germany
- Pro Arte Gallery, Munchen, Germany
- 1988 - Galerie du Parc, Geneva
- 1990 - Manoir de Cologny, Geneva (In the benefit of Romania, presided by King Mihai and Queen Ana of Romania)
- 1992 - Collis Gallery, Ouchy, Lausanne
- 1994 - Galerie de la Societe Genevoise des Amis de l'Instruction
- 1995 - Simeza Gallery, Bucharest
- 1997 - The United Nations Palace
- 1999 - Villa du Jardin Alpin, Meyrin, Geneva
- 2004 - Palatele Brancovenesti Cultural Center, Mogosoaia, Bucharest (with Alexandru Țipoia)
- 2006 - The Museum of Art – Cluj-Napoca (with Alexandru Țipoia)
- The Museum of Art and Art Gallery – Bistrita (with Alexandru Țipoia)
- Simeza Gallery – Bucharest
- Cotroceni National Museum – Bucharest (with Alexandru Țipoia)
- 2007 - The Museum of Art – Arad (with Alexandru Țipoia)
- The Museum of Art – Timisoara (with Alexandru Țipoia)

- 1968 - Debut la Cenaclul Tineretului al Uniunii Artiștilor Plastici, sala Dalles, București
- 1968 - 1980 - Participă la numeroase expoziții anuale, bienale și municipale deschise la sala Dalles și la Muzeul Național de Artă din București
- 1986 - „Artiștii Români în Exil”, Centrul Constantin Brâncuși, Montreal, Canada
- 1989 - Salon des Independants, Grand Palais, Paris
- Galerie Hautefeuille, Paris
- Salon d'Art Sacre, Galerie de Nesle, Paris
- Galerie Atelier Audibert, Sevres
- Grande Salle, Founex, Suisse
- 1990 - Salon Grands et Jeunes d'aujourd'hui, Grand Palais, Paris
- 1996 - Galeria apollo, București
- 1997 - „Identite”, Villa du Jardin Alpin, Meyrin, Geneva, (SSBA, catalog)
- 1998 - „Le vide carrement”, Villa du Jardin Alpin, Meyrin, Geneva (SSBA, prospect)
- 1999 - Municipala artiștilor români, Galeria Eforie, Bucuresti
- „Esquisses”, Centre d'Art en l'Île, Geneva
- Salon International „Europ'Art”, Palais des Expositions, Geneva (SPSAS)
- „Cadres” et „Affiches”, Centre d'Art en l'Île et Villa du Jardin Alpin, Geneva
- „Recto - Verso”, Villa du Jardin Alpin (SSBA), Geneva
- 2004 - Salon International „Europ'Art”, Palais des Expositions, (SSBA), Geneva
- Fondazione Stauros Italiana Onlus, Museo Stauros d'Arte Sacra Contemporanea, San Gabriele, Isola del Gran Sasso, (TE), a XI a Bială, (catalog)
- 2005 - Villa du Jardin Alpin, Geneva, (SSBA), „Je vous livre mon jardin” (La fureur de lire – 10ème édition)
- 2007 - 150 ans de la SSBA, exposition sur la Promenade St-Antoine, Genève, Affiches

- 1968 - Debut – Cenaclul Tineretului – Artists' Union, Dalles Hall, Bucharest
- 1980 - Present at many annual, biennial exhibitions – Dalles Hall and the National Museum of Art – Bucharest
- 1986 - “Artistii Romani in exil”, Constantin Brancusi Center, Montreal, Canada
- Salon des Independens, Grand Palais, Paris
- Gallerie Hautefeuille, Paris
- Salon d'Art Sacre, Galerie de Nestle, Paris
- Galerie Atelier Audibert, Sevres
- Galerie Salle, Founex, Suisse
- 1990 - Salon Grands et Jeunes d'aujourd'hui, Grand Palais, Paris
- 1996 - Apollo Gallery – Bucharest
- 1997 - “Identite”, Villa du Jardin Alpin, Meyrin, Geneva, (SSBA, catalogue)
- 1998 - “Le vide carrement”, Villa du ardin Alpin, Meyrin, Geneva, (SSBA, leaflet)
- 1999 - Municipala artistilor romani, Eforie Gallery, Bucharest
- “Esquisses”, Centre d'Art en l'Île, Geneva
- Salon International “Europ'Art”, Palais des Expositions, Geneva (SPSAS)
- “Cadres” et “Affiches”, Centre d'Art en l'Île et Villa du Jardin Alpin, Geneva
- “Recto – Verso”, Villa du Jardin Alpin (SSBA) Geneva
- 2004 - Salon International “Europ Art”, Palais des Epositions, (SSBA), Geneva
- Fondazione Stauros Italiana Onus, Museo Stauros d'Arte Sacra Contemporanea, San Gabriele, Isola del Gran Sasso, (TE), the XIth Biennial (catalogue)
- 2005 - Villa du Jardin Alpin (SSBA) Geneva, “Je vous livre mon jardin” (a fureur de lire – 10eme edition)
- 2007 - 150 ans from the SSBA, exposition sur la Promenade St-Antoine, Geneva Affiches

ALTE LUCRĂRI SEMNATE DE GEORGE TZIPOIA

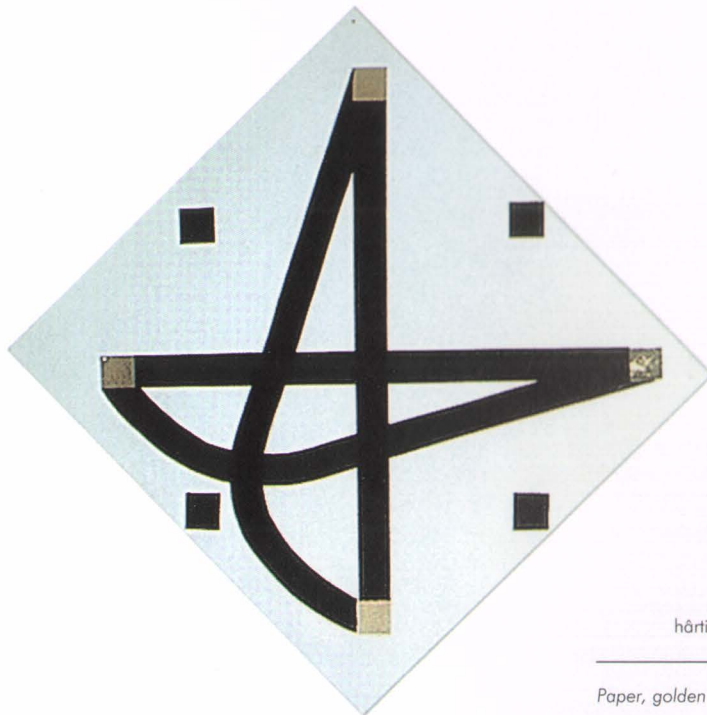
Alexandru Ţipoia (Album monografic), ediție bilingvă română - franceză, Alp`Impression, St-Martin Bellevue (Annecy), France, 1997

Vălul Pământului, Editura Crater, București, 2000. Poeme de tinerețe, cu un autoportret din epoca poemelor și șase imagini color după lucrările sale din ciclul „Crucificări” (1985 - 1991). Prefața de Monica Pillat

OTHER WORKS OF GEORGE TZIPOIA

Alexandru Ţipoia (monograph album); bilingual edition Romanian - French, Alp Impression, St-Martin Bellevue (Annecy), France, 1997

The Earth's Veil, Crater Publishing House, 2000. Early poems with a self-portrait from the poems' epoch and six colored copies of his works from the "Crucifixions" (1985 - 1991). Preface by Monica Pillat

Stea, 2004
hârtie, carton aurit, carton, 100 x 100 cm
colecția familiei artistului

Star, 2004
Paper, golden cardboard, cardboard, 100 x 100 cm
The artist's family collection

Tiparul executat la „Monitorul Oficial” R.A

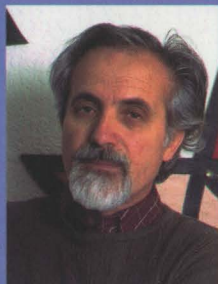

ALEXANDRU
ȚIPOIA

1914 - 1993

G E O R G E
T Z I P O I A

(Geneva)

1945

Epitaf

*Drumul mai lung e tăcut,
dar nu degeaba-i drum.
Cândva, un roșu aprins
va transforma în scrum
inima – în infinite tăceri
și dăruiri ce încă vor să vină
chiar după moarte
în moarte.*

G. Tz.

Epitaphe

*Le long chemin est silencieux
mais ce n'est pas en vain qu'il est chemin.
Un jour, un rouge vif
transformera en cendres
le cœur – dans d'infimes silences
et des offrandes qui sont encore à venir
même après la mort
dans la mort.*

G. Tz.